

COSMIN BAIU

**LUMEA
GANDACILOR**

COSMIN BAIU

**LUMEA
GANDACILOR**

Cuprins

[Pagina de titlu](#)

[Lumea Gândacilor \(La miezul nopții, #2\)](#)

[I.](#)

[II.](#)

[III.](#)

[IV.](#)

[V.](#)

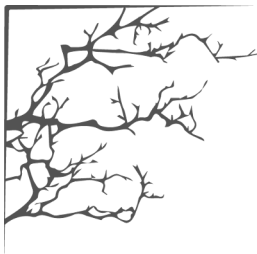
[EPILOG](#)

[About the Author](#)

LUMEA GÂNDACILOR

(C) Cosmin BAIU, 2019

All rights reserved. Any reproduction of this material is strictly prohibited
without the author's consent

I.

“**D**eschide ușa!....”
Lovituri puternice în geamuri, pereți și în tăblia de lemn a ușii, o cacofonie de sunete violente.

“Ieși afară din cameră!....”

Poc...poc....Buf...Buf....Buffff!....

Telefonul cu fir începe să sune strident, atât de tare, de parcă ar avea propriul sistem de amplificare.

“Deschide ușa!....”

“Deschide geamurile!”

“Trezește-te!”

Țârrrrrr!.....Țârrrrrrrr!.....Țârrrrrr!.....

O piatră aruncată în fereastra reușește să spargă o bucată de geam și cade cu zgomot înăuntru, pe podeaua de lut, la numai câțiva centimetri de patul în care domnul C doarme profund.

Ca la un semnal, ochii i se deschid larg, speriați și hăituiți. Se răsucesc într-o parte, întinde mâna pe noptieră, înșfacă telefonul și-l aruncă cu forță înspre ușă. Aparatul se învârtă prin aer, bine lansat, însă zborul său este frânt de cablul prins în perete. Cade cu zgomot pe jos și reîncepe să sune în dușmănie.

“Deschide ușa sau o spargem!” țipă o voce groasă. “Știm că ești acolo, te vedem prin geam!”

C se ridică în capul oaselor și își sprijini picioarele goale pe podeaua rece. Nu-și putu stăpâni un fior de frig, în cameră sunt cel mult 5-6 grade. Nici plapuma cea grea, de lână, nu a făcut față frigului în timpul nopții, s-a trezit de nenumărate ori doar pentru a constata că nu există nicio soluție la valurile de frig ce par a veni de peste tot.

Se uită la fereastra ciobită, prin care acum pare să nu mai intre vreo lumină. Acolo, într-o fremătare continuă sunt cel puțin 4-5 capete de gândaci negri, mari cât cele de om, cu cleștii rozalii frecând, zgâriind suprafața geamului. Ochii lor implacabili, de un negru ca noaptea, sclipesc

stins în lumina difuză a dimineții de iarnă, precum boabele proaspete de struguri.

“S-a trezit!”, țipă o voce ascutită, pe un ton triumfător. “Să punem mâna pe el, fraților!...Spargeți odată ușa, ce mai așteptați!...”

Vocea, ce pare să vină din spatele peretelui lângă care este lipit patul, este acoperită de țipetele vesele ce se aud de pretutindeni. Telefonul începe să sune mai tare, tot mai hotărât să-i acopere pe toți.

C se ridică cu greu din pat și se întinse. Este un tip înalt și bine făcut, ușor adus de spate, de parcă ar duce cu el o mică parte din problemele lumii. Căscă prelung și începu să-și lepede pijamalele, fără să aibă vreo idee unde ar putea să-i fie hainele de stradă.

Bubuiturile în ușă se întetiră, cei de afară par să-și fi pierdut răbdarea.

“Intrăm peste tine, C!”, grohăie o voce baritonală, ușor șifonată, ce se transformă într-o serie de horcăituri și expectorații. “La dracu’ cu țigările...”, se aude în cele din urmă aceeași voce, ceva mai înăbușită.

Peretele de lângă pat începe să se deformeze înspre interior și bucățele de mortar se împrăstie peste așternuturile îngălbenite.

“Așa, așa!”, râde o voce necunoscută. “Intrați peste el, este sigur înăuntru!...Dărâmați totul dacă este nevoie!...”

Gaura din perete se lărgeste tot mai mult și în cele din urmă își fac apariția doi clești negri, lucioși ca o țeavă de pușcă.

“Nu iarăși voi....”, oftă C, în timp ce-și localizează hainele prăbușite pe spătarul unui scaun. O pereche de blugi negri și un tricou Hanes de aceeași culoare, asta e tot ce a purtat în ultima vreme. Le mirosi și strâmbă ușor din nas, hainele au nevoie urgentă de o spălare, iar el trebuie să facă un duș. Însă momentul nu este cel mai potrivit, asta e clar!...

Telefonul trântit la pământ are carcasa spartă, iar discul de plastic i-a zburat undeva sub scaun, cu tot cu șurub. Continuă însă să sune diabolic, precum sirena fabricii la prima oră a dimineții, absurd de tare. C îl privi o vreme, încercând să se convingă că cel sau cei care sună nu au nicio legătură cu scena ce se desfășoară în jurul său. Se aplecă, ridică receptorul și-l duse la ureche:

- Alo?!

Un hohot de râs grosolan îi sparse timpanul, încât o vreme rămase năuc, cu mâinile atârinate pe lângă corp. Chiar și la distanță de un metru de urechi, hohotele de râs ce se revarsa din receptor se aud tare, asurzitor.

- Pune receptorul la ureche!, lătră pe un ton imperativ o voce de la geam. Ascultă ce ți se spune! Acum!!! Execută imediat ordinele!...

C apropie treptat receptorul de singura ureche cu care mai auzea. Îl ținu totuși la oarecare distanță, întrucât se auzea destul de bine.

- Ce doriți, vă rog?, întreabă el politicos. Cu ce vă pot ajuta?!

Horcăielile de răs încetară, iar la capătul celălalt al firului păru a se da o luptă între mai mulți indivizi care doreau să i se adreseze personal.

“Lasă-mă pe mine să vorbesc, tu ai răs suficient, ți-ai terminat treaba....”, se auzi o voce subțire, feminină.

“Ba eu vreau să-i vorbesc, sunt un fost coleg de serviciu, trebuie neapărat să-i spun că a plecat și a lăsat reportajul neterminat....suntem foarte supărați și vrem să-l acționăm în instanță....”

“Dă-mi mie receptorul, că vă rup brațele, piperniciților!”, se aude o voce baritonală, obișnuită să dea ordine.

Pentru o vreme păru a se isca o busculadă, timp în care C așteaptă liniștit, contemplând sutele de ochi ce îl privesc lacom prin fereastră. În cele din urmă, cineva a învins, pentru că se lăsă o liniște de câteva secunde, după care se auzi:

- C, mai ești la aparat?

- Da, răspunse plictisit C, mă pregăteam să închid. Nu mi se pare civilizat să ții un om în receptor pentru atâta vreme, mai ales că voi m-ați sunat...

- Ne cerem scuze, se repezi vocea fără nume. Permite-mi să mă prezint: numele meu este Andrei și îți sunt prieten. Repet, prieten!... De fapt cu toții îți suntem prieteni, chiar dacă tu ai în acest moment o impresie cu totul greșită!

- Ești sigur?, întreabă C și își aprinse tacticos o țigară, cu ustensilele pe care le găsisese între timp în buzunarul din spate al blugilor. Aruncă o privire rapidă către gaura din perete ce continua să se lărgească. Adică, nu știu cum să vă spun, însă din locul în care stau acum nu așa se văd lucrurile...

La capătul celălalt al firului se auziră din nou zgomote nefirești, niște clefăituri de fălci urmate de un râgâit prelung, satisfăcut. “Dă-te la o parte, că strici totul!...”, se auzi o voce pe un ton conspirativ.

- Pardon?, zâmbi fără să vrea C.

- Scuzeeee...., reveni vocea cea plăcută. Cum spuneam, ești înconjurat de prieteni, cu toții îți vrem binele! Încetează să te mai opui și deschide ușa! Ai nevoie de tratament specializat, tocmai ai suferit o cădere nervoasă

gravă. Faptul în sine nu este ieșit din comun, tuturor ni se poate întâmpla acest lucru, mai ales atunci când faci ceea ce ai făcut tu... Nu este o rușine!

- Serios?, se miră sincer C.

Pentru o vreme rămase tăcut, neștiind ce să creadă. Poate vocea avea dreptate, când vine vorba de creierul uman, surprizele se pot ține lanț. Pumnul ăsta primitiv de materie cenușie este capabil să creeze fantasme la nesfârșit, pe cât de spectaculoase sau înfricoșătoare, pe atât de lipsite de substanță. Himere!...

“L-ai convins să deschidă ușa?”, se auzi în telefon o voce îngrijorată. “Nu încă, taci naibii din gură...”, i se răspunse.

- Deci?! Mergi te rog și deschizi ușa de la intrare? Sau poate doar geamul... ce zici? Ești în deplină siguranță, trebuie să înțelegi asta. Ai nevoie urgentă de tratament!...Până nu va fi prea târziu!

Bubuiturile în ușă, care se opriseră preț de un minut se reluară cu o și mai mare ferocitate.

- Deschide!....Vom fi nevoiți să spargem ușa!, strigară mai multe voci.

- Ești un pericol pentru propria persoană, nu realizezi acest lucru, zbieară o voce îndepărtată, ce părea să vină de la un kilometru depărtare.

Între timp, gaura din perete fu lărgită atât de mult, încât o dihanie de gândac negru, cu ochi strălucitori, își vârî capul în cameră. Corpul său era însă mult prea mare pentru a-i permite să se strecoare cu totul înăuntru.

- Este aici, băieți!, strigă el triumfător.

Fălcile zimțate, pline de var și moloz, i se mișcau înainte și înapoi cu o viteză înspăimântătoare.

“Băiatul ăsta e în stare să mă secționeze în două dintr-o singură mișcare”, reflectă C ușor preocupat.

- Alo, alo! Mai ești acolo?!, se auzi vocea cea calmă din receptor.

Cu ochii privind absent la gândacul înfiorător din perete C duse receptorul la ureche.

- Da, vă rog, zise el.

- Colegii mei ce vă privesc de la fereastră îmi spun că aveți cheia pe masă. Luați-o și deschideți ușa! Credeți-mă, este singura cale de a vă salva!

- Așa e, așa e, confirmă și gândacul din perete, cu fălcile întinse înainte, pregătit să apuce.

- Așa e, așa e, cântară și vocile gândacilor de la fereastră, ce își strecurau piciorușele lor negre prin spărtura ascuțită din geam.

C se uită pentru o clipă la receptor, se aplecă și smulse telefonul din fir, după care îl azvârli cu forță în capul gândacului din perete.

- Uite, vorbiți între voi, zise el, după care scutură scrumul din țigară.

Se apropie de masă și se trânti pe singurul scaun din încăpere. Într-adevăr, pe masă, alături de o sticlă de whisky goală pe jumătate și un pahar, se mai aflau câteva mucuri stinse de țigară, aruncate la întâmplare și o cheie de bronz, mare și greoaie.

C își turnă la repezeală o dușcă de whisky pe care-o dădu peste cap. Spera ca arsura pricinuită să-l trezească din acest coșmar, însă cumva știa foarte bine că acest lucru nu se va întâmpla vreodată.

- Deschide ușa odată!, urlă o voce foarte aproape de urechea lui cea amortită.

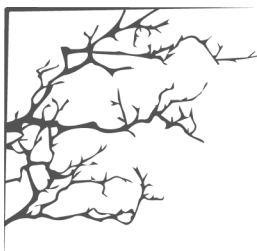
Uitându-se deasupra capului, observă amuzat cum tencuiala peretelui începu să se umfle, iar primele bucățele de mortar sfărâmat îi căzură în păr.

„Un altul...”, oftă el cu ochii înlăcrimați de la alcool. Trase un fum din țigară și o scutură nervos de marginea mesei.

- Oare cum să procedez?...se întrebă el cu voce tare.

Întrucât nu avea nicio idee, își propuse să rememoreze întâmplările nebunești prin care trecuse în ultimele 24 de ore. Cine știe, poate va găsi acolo o soluție, ceva ce i-a scăpat și care să-l ajute să scape cu viață și acum...

Totul începuse într-o zi de luni foarte de dimineață când, după o petrecere cumplită în ajun, stropită din belșug cu alcool, C s-a trezit pentru a merge la serviciu.

II.

Când s-a trezit, afară era încă noapte. Aprinse lumina chioară și gălbuie a veiozei și se uită la ceasul de pe noptieră: ora 6:33.

Înjură cu voce tare, dormise doar două ore. “Blestemate să fie petrecerile de duminică, de fiecare dată a doua zi la birou ești un fel de zombie împăiat, gata să-și verse mațele peste dosarele în lucru...”

Se târî în baie, se spală pe dinți, nu înainte de a se speria de chipul livid, încruntat și cu ochii roșii ca sângele ce-l privea din oglindă. Își turnă din belșug apă rece ca gheața peste față, până când își mai reveni puțin. Își făcu o cafea la aparatul cu capsule din bucătărie și o bău cu ochii privind în gol, adormit.

Afară e îngrozitor de frig, își aminti, și multă zăpadă. Ce mai, e un ger de crapă pietrele! La plecarea de la petrecere, în urmă cu vreo trei ore, luase un tramvai, ce se opintise prin nămeți tot timpul până acasă. Șoferul, binedispus, încercase să inițieze o conversație, care însă s-a ofilit treptat, atunci când C s-a mulțumit doar să mormăie câteva cuvinte, ce puteau însemna orice.

Se despărțise de Dora...

Pur și simplu, totul a picat ca o bombă cu neutroni în mijlocul petrecerii: toți participanții au dispărut, lăsând în urma camerele intacte și goale, lipsite de sens și conținut. Nici măcar nu-si mai amintea motivul invocat de ea, probabil unul nesemnificativ pentru el. Așa că totul se sfârșise, după zece ani împreună.

Fără să vrea, trânti ceașca goală de tăblia mesei de sticlă, tresărind la sunetul absurd, neverosimil, ce sparse liniștea deplină a bucătăriei. “Întregul bloc încă doarme”, își zise C.

Se îmbracă în niște haine oarecare, se încălță cu niște pantofi oarecare și își aruncă peste umeri un palton vechi, negru și gros, ca să-i țină de cald. Se uită la ceas: trecuse o oră, era timpul să plece.

Câteva momente mai târziu ajunse în stradă, acolo unde întunericul, o penumbră ciudată și densă, persista încă. Totul era înghețat, în mod ciudat mașinile nu-și făcuseră încă apariția pe străzi.

Făcu câțiva pași în direcția metroului și atunci îi văzu...

Șiruri întregi de gândaci negri, de talie mare și foarte mare, înaintau pe trotuarul învăluit în ceață, mișcându-și ritmat picioarele lor subțiri și păroase. Înalți- unii mai înalți ca C- bine hrăniți și puternici, își țineau capetele împodobite cu antene lungi în pământ, probabil încă adormiți. Cu mici excepții, nu vorbeau între ei, preferând să-și urmeze traseul în tăcere.

După o pauză de câteva minute, în care C îi urmări cu gura căscată, își aduse totuși aminte că întârzie la birou, așa că își relua mersul, cot la cot cu acele creaturi ciudate. Gândacii nu păreau conștienți de prezența lui sau dacă erau, nu păreau impresionați, intrigati sau speriați, așa cum era C. Își vedeau pur și simplu de drum, cărându-și elegant borsetele și gențile diplomat.

La metrou la fel, C fu dat pe spate de o maree de gândaci ce tropăiau hotărâți în direcții contrare, fie pentru a ajunge la linia corespunzătoare, fie pentru a-și plăti biletele la casierie sau pentru a se zgâi la panourile electronice suspendate de tavan. Ajuns în cele din urmă în vagon, C începu să audă primele conversații purtate într-o limbă perfect inteligibilă.

Mai întâi, își făcu apariția un gândăcel mic, îmbrăcat în niște zdrențe oribile în culori țipătoare, care se înfipse în mijlocul culoarului și începu un cântecel, folosind o linie melodică veselă:

*“Ajutați un biet sărman....
Mama a plecat de-acasă,
Tata e șomer pe-afară,
Șapte frați neîmbrăcați,
Zac în casă nemâncăți.
Iară eu, un gândăcel,
Vă cânt iată-un cântecel,
Despre sărăcie,
Nicio bucurie”.*

După ce termină de cântat, gândăcelul merse cu lăbuța întinsă pe la fiecare ocupant al vagonului, fără să primească nimic. Ba un gândac mare și gras, cu un ziar cât un cearșaf în față, îl și goni, promițându-i “că-i rupe el piciorușele dacă nu coboară la prima”.

În tot acest timp, C se gândi cât de lipsite de șanse sunt demersurile cerșetorului. “Cine să ajute un gândac și cei șapte mizerabili frați ai săi? Să zică mersi că nu se înfurie careva și-l strivește, așa cum se întâmplă mai mereu în lumea oame....”

Realiză brusc că raționamentul lui pornește de la o falsă ipoteză.

Își mută atenția la vecina din dreapta, ce trâncănea pe o voce scăzută la telefon. Câteva fire blonde răsărite din creștetul chitinos și negru al capului se răsfireau nepieptănate pe lângă antenele lungi, aflate în continuă mișcare pe sub scaun:

- Da, dragă, trebuie să citești această carte....Îți garantez că te va scoate din starea în care te afli....

.....

- Da, fată, este vorba despre gândirea pozitivistă, adică să te programezi să vezi binele peste tot.

Un gândac negru ca noaptea de vis-à-vis, care asculta și el conversația blondei, din lipsă de altceva, începu să râdă mânzește. Cele patru mandibule zimțate i se deschiseră spasmotic, lăsând să i se scurgă din gura rozalie pe piept o zeamă limpede, de culoare verzuie. Blonda nu observă însă nimic și își continuă argumentația:

- Uite cum scrie: când te trezești dimineața, scrii de zece ori pe o foaie de hartie, “Vreau să îmi crească salariul!”...Pliezi hârtia de patru ori, nu mai mult, după care o arzi la flacăra unei lumânări din ceară naturală de albine. Ascultă-mă bine, faci în fiecare zi chestia asta și în câteva luni vei primi majorarea. Garantat!...

.....

- Ei, normal că trebuie să te ții de treabă, să fii un angajat model, etc, etc....Aaaa, am uitat să-ți zic: trebuie să strângi tot acel scrum rezultat din ardere, să-l dizolvi într-un pahar cu apă de fântână și să bei jumătate dimineața și jumătate seara.

.....

- Nu, îți face bine, îți face bine, ascultă la mine. E verificat! Cumpără și tu cartea, dragă! Ți-aș da-o pe-a mea, însă urmez și eu niște ritualuri zilnice, trebuie să o am pe-aproape în caz că îmi scapă ceva. Pa, pusi, am ajuns la birou!....

Trenul opri în stație și C se îmbulzi împreună cu ceilalți gândaci pe scările rulante. Puteau îngrozitor, a bălegar și pământ reavăn, cu atât mai puternic cu cât erau mai obosiți, mai transpirați. Ajunși pe trotuarul din fața

clădirii de birouri, câțiva se strânseseră unul într-altul, cu picioarele lor mici și ascuțite împreunate și se sărutară, încrucișându-și cleștii umezi, după care își urară “ne vedem diseară!” și se despărțiră.

C pătrunse în parterul clădirii și își trecu cardul de access prin dreptul senzorului. Pentru o clipă fu convins că accesul îi va fi refuzat, totul era mult prea nebunesc pentru a fi real, însă ledul cel roșu se luminează în verde, iar bariera metalică se eliberă. “Prin urmare, lucrez aici”, își spuse cu oarecare satisfacție. *“Întotdeauna este bine să aparții unui sistem, să fii parte a unui organism mai mare, alături de alți semenii... Asta îți dă sentimentul utilității, al importanței existenței tale...”*

Era ora 08:47 când C luă liftul spre etajul zece, alături de un gândac scurt și gros. Într-o lăbuță ținea un dosar galben și soios, în timp ce cu alta își ducea la gură o ceașcă de cafea aburindă. Putea de-ți muta nasul din loc, iar C se înghesui în ușa metalică cu mâna la nas, încercând să respire pe gură. Mici larve și gândăcei colcăiau pe întreaga suprafață întunecată a vecinului, însă acestuia nu părea că -i pasă.

- Cauți pe cineva, domnule....?, zise înțepat soiosul. Remarcase deja comportamentul ciudat al lui C.

C se întoarse cu fața spre el, ținându-și mâna la gură într-o încercare disperată de a nu vomita. Mormăi printre degete:

- Mmm...nuuu. Mmmmerg la birou.

Gândacul plescăi nemulțumit, în timp ce își încruntă cei o mie de ochi transparenți-stralucitori:

- Și la ce etaj este mă rog biroul dumneavoastră? Ați dat buzna peste mine, în liftul destinat exclusiv conducerii executive a instituției, fără a da o comandă anume. Cine sunteți dumneavoastră, domnule....?!

- Mmmă numesc C și.....mmmm....lucrez aici.

Gândacul se apropie amenințător de C, evitându-l în ultima clipă pentru a apăsa un buton roșu montat chiar lângă ușă:

- “Alo, paza?! Am un ciudat în lift....da, da.....opriți liftul și veniți să îl legitimați...Mda....transmiteți șefului departamentului pază să urce până la mine în cinci minute...vreau să avem o discuție asupra modului în care voi înțelegeți să vă faceți treaba. Mulțumesc.

Apropierea de acea materie vâscoasă și mirositoare fu prea mult pentru C, care se prăbuși lângă ușă aproape asfixiat, la picioarele gândacului.

- Toți drogații....., mormăi acesta, și se retrase ceva mai departe.

Liftul se opri însă chiar în acel moment, iar C o zbughi afară că mânat de o mie de draci. Se trezi într-o hală imensă, înțesată de mici birouri la care lucrau sute de gândaci negrii sau albăștrui. Cu piciorușele lor mici și ascuțite scriau de zor la tastatură, însă C remarcă cu uimire absența ecranelor procesoarelor de text. Câte unul se ridica din când în când de la birou și arunca cu hârtiile în aer exclamând disperat “La dracu’ cu asta!”, după care îl vedeai mergând la aparatul de cafea și sandvișuri din capătul camerei.

În fața lui C se proțăpi cu gheruțele în șolduri un gândac subțire și înalt, cu aripi străvezii, cu o privire necruțătoare, furioasă:

- De când te așteptam, imbecilule, acum se vine la birou? Ia imediat loc și apucă-te de treabă, scrie ceea ce îți dictez!

Furiosul îi indică lui C o măsuță goală, pe care era așezată o tastatură uzată din care atârna un fir lung, lăsat liber. Un scaun portabil, din acelea ce se folosesc de regulă prin concedii cu cortul, stătea rezemat de unul din picioarele mesei. C remarcă faptul că toți gândăceii din incapere erau așezați pe astfel de scaune incomode.

- Hai, dă-i bătaie, ce ai rămas așa? Treci și scrie!...zbieră furiosul, scuturându-și antenele lungi, întinse pe covor.

C se așază și rămase cu mâinile deasupra tastaturii, așteptând dictarea. Semnele înscrise pe taste nu semănau cu niciun alfabet cunoscut sau văzut vreodată, însă asta era cel mai puțin ciudat lucru din acea dimineață. Întrucât trecură câteva minute fără să audă nimic, C se întoarse să vadă ce se întâmplă. În spatele lui, la câțiva centimetri, gândacul cel înalt sorbea dintr-o cafea și privea undeva peste capul lui, în tavan. Din când în când mormăia ceva în barbă, își spăla antenele cu piciorușele din față, pline de ghimpi, după care se uita la ceas.

După vreo jumătate de oră în care C se plictisi atât de tare încât își culcă de-a binelea capul pe birou și ațipi puțin, gândacul izbucni furios:

- Scrie nemernicule, scrie raportul! Stai degeaba întreaga zi!.....Începem....!

Cu capul încă rezemat de birou, complet neîncrezător, C își contemplă posibilul șef și așteptă ca acesta să înceapă dictarea. Gândacul însă își reluase vechile obiceiuri și nu dădea vreun semn că este conștient de prezența lui C acolo.

Două ore mai târziu C se ridică de la birou și plecă să se plimbe prin sală, în ciuda protestelor șefului, care îl amenință că îl concediază dacă nu

scrie după dictare. “Trădare!”, țipă gândacul, uitându-se la ceas, dar nici C nu se lăsa mai prejos și îi zise un “*Du-te dracului, hotărăște-te odată ce vrei să faci, ești un manager îngrozitor*”, de mai mare frumusețea. Când se uită în urmă la masa rămasă acum goală, își văzu șeful stând în picioare și vorbind singur, ca și cum nimic nu se întâmplase.

Trecu pe lângă o piramidă formată din sute de scaune portabile și măsuțe, păzite de o furnică subțire, înarmată cu o mătură și o găleată cu apă și săpun. C considera că este politicos să se prezinte, în plus murea de curiozitate să întrebe ce se întâmplă acolo, mai ales că furnica părea a fi de treabă, la locul ei:

- Bună dimi...ziua, cred că ne apropiem deja de prânz, zise el prietenos. Numele meu este C.

Furnica îl privi fără să-și miște niciunul din miile de fire de păr ce îi acopereau corpul. O vreme ramaseră așa, fără ca niciunul să încerce vreo mișcare. Prostia fusese făcută, iar C nu mai putea acum să treacă mai departe, ar fi fost penibil, lipsit de bun simț.

- Cine sunteți dumneavoastră și cu ce vă ocupați?, adăugă el mai mult ca să se afle în treabă.

Furnica făcu o pauză, după care răspunse:

- Director Resurse Umane.

- Aha, fu singura reacție a lui C, după care se grăbi să treacă mai departe. Înțelesese semnificația piramidei de scaune și nu avea de gând să riște și el același lucru.

Se îndepărtă rapid, în timp ce furnica înmuie bine mătura în găleată, scutură surplusul de apă și începu să curețe podeaua. După câțiva pași, fu atras de discuția aprinsă purtată în contradictoriu de către doi gândaci grași, mustind de sănătate și poftă de viață. Stăteau picior peste picior, care mai de care mai dornic să-și spună păsul, cu coatele rezemate de o parte și de alta a biroului. După ce se așeză în spatele lor, fără ca aceștia să-l bage în seamă, începu să tragă cu urechea la discuție. Unul, mai transpirat și emoționat, stătea ca pe ghimpi pe scaun, foindu-se încontinuu. Celălalt vorbea sigur pe el, cu dezinvoltură:

- Așadar înțeleg că doriți să publicați acest manuscris la editura noastră. Nu am citit materialul, însă vă spunem de pe acum că se vând foarte bine scrierile ezoterice sau motivaționale. Merg și cărțile de dezvoltare personală, nu că cititorii le-ar citi vreodată în întregime, însă le cumpără și le răsfoiesc uneori la cafea. Plătesc bani frumoși pentru a le avea prin

preajmă. Au astfel impresia că sunt niște persoane culte, intelectuale. În plus, dacă bine să ai niște cărți de genul ăsta aruncate prin casă, musafirii sunt impresionați.

Transpiratul se foi din nou, vădit dezamăgit:

- Păi n-am știut...eu am scris un roman, o ficțiune....artă...

- Greșit! Puteați mai bine să scrieți o carte de bucate, impactul asupra societății în ansamblul său ar fi fost mult mai mare. În plus, ați fi învățat să faceți o omletă, așa cum trebuie...*ca la carte*, așa putea spune...

- Îmi pare rău....

Redactorul bătu o vreme cu piciorușele în masă, reflectând. În cele din urmă păru a se hotărî, așa că vorbi:

- Bine, ne asumăm riscul....Felicitări, domnule autor... Haide să semnăm contractul prin care ne transferați drepturile de autor.

- Trebuie să semnez un contract?!, zise bucuros transpiratul. Super, merci frumos!

Ca prin minune își făcu apariția un contract tipizat, pe care autorul îl citi mai mult pe diagonală, întrucât redactorul își ținea gheruțele deasupra lui, gata-gata să îl retragă în orice moment.

- 1%? Adică îmi plătiți doar 1%?, exclamă transpiratul. Mi se pare puțin...și nici măcar nu este vorba de bani aici, întrucât nimeni nu poate trăi din scris, însă este vorba de munca mea, până la urma....

Redactorul se ridică de pe scaun și rupse cu eleganță hârtia.

- Mda, văd că sunteți din categoria asta...a nebunilor cum obișnuim noi să vă numim....a celor complet lipsiți de talent...Ne pare rău, oferta noastră este retrasă. Din păcate nu vom putea colabora...Cu o asemenea atitudine...nu...nu...

Gandacul-autor își freacă neputincios gheruțele, într-un fel îi pare rău că a pierdut ocazia să-și vadă numele în librării.

- Bine dar...1%....e totuși prea puțin...nu pot accepta nici eu chiar orice...vă dați seama...

Redactorul își pierde cumpătul. Aruncându-i lui C o privire întrebătoare, de tipul "Ce dracu' cauți tu aici?!", începu să zbiere:

- Ia ieși tu afară din încăpere, ieși chiar acum! Nemernici ce sunteți, veniți la noi cu toate mizeriile nebunești care vă trec vouă noaptea prin cap, toate elucubrațiile schizoide cărora le dați un titlu pompos, ne cereți nouă să vi le aranjăm în pagină, să vi le tehnoredactăm, să vă prezentăm în librării și mai aveți și pretenții financiare? Băi, nebunile, cretin desăvârșit ce ești, ia-

ți textul de doi lei și cară-te în secunda asta. Publică-l de unul singur și stai la colțul străzii să împarți cărți la trecători! Dispari!

Din negru, transpiratul se coloră în roșu. Încearcă să se apere argumentat, cu toate că este conștient că a pierdut bătălia:

- Dar v-a plăcut textul...ați vrut să-l publicați....și nu sunt nebun, sunt un scriitor...așa să știți!...

Redactorul începu să râdă, cu ghearele în șold. Antenele revărsate pe birou împrăstie în mișcarea lor alte manuscrise, ce zac în mormane groase, îngălbenite:

- Tu ai impresia că noi am citit porcăriile tale, că ne-am ostenit să ne pierdem chiar și pentru o clipă timpul prețios pentru a-ți parcurge vorbele lipsite de sens?! Înseamnă că n-ai înțeles cum merg lucrurile pe-aici, ești nebun, ascultă la mine...Băi, noi publicăm aproape orice ne trece prin mână, mai ales dacă materialul vine cu o recomandare de la o persoană importantă sau dacă autorul este important. Bine, nu e cazul tău, tu ai venit de nicăieri, dar se mai întâmplă și minuni. Tipărim cărțile pe un cost de nimic, iar dacă se vinde ceva bine, dacă nu, iarăși bine. Oricât de puțin am câștiga la o carte, dacă înmulțim acea sumă cu 1.000 de cărți diferite, putem începe să plătim salariile....acum ai înțeles? Iar ceea ce scrieți voi, cretinilor, drogaților, alcoolicilor, nu ne interesează. Dăm lovitura cu unul dintre voi?! Cu atât mai bine, plătim și noi niște bonusuri de performanță pe-aici, facem un team-building, suntem angajați înainte de a fi oameni!...

Redactorul chema paza să-l conducă pe autorul încă nedumerit, spunându-le că acesta este un caz mai dificil ca de obicei, să aibe grijă atunci când îl aruncă în stradă. După care, se întoarse încruntat către C, ce rămăsese prost în fața unei asemenea avalanșe verbale:

- Și tu ce dracu' faci pe-aici, n-ai altă treabă? Ai pregătit reportajul?

- *O caut pe Dora*, spuse fără să vrea C, după care amuți, speriat.

Până în acea clipă nu realizase că asta îl apasă pe suflet, că nimic altceva nu-l interesează. Vorbele țâșniseră din el, ca dintr-o rană deschisă, o rană de a cărei existență nu fusese conștient până atunci.

Gândacul îl privi lung, fără să spună nimic. După care cleștii ce-i țineau loc de gură se deschiseră:

- Adu-mi reportajul și după aceea vorbim. Am să-ți spun atunci mai multe...

Răscoli prin hârtiile amestecate de pe birou până găsi ceea ce căuta, o pagină mototolită pe care i-o întinse:

- Mergi la fața locului și dă-mi un material despre asta.

C luă hârtia, care se dovedi o notă a poliției locale, în care era descrisă o crimă petrecută într-un cartier de lux al orașului, chiar în acea noapte. Aparent, un criminal deschisese focul în timpul unei petreceri private, ucigând câteva personae, după care se făcuse nevăzut. O spărtură în gardul proprietății și niște urme de sânge erau dealtfel singurele dovezi ale poliției. Nimeni nu supraviețuise atentatului.

- Mergi la catedrală, astăzi are loc o slujbă în memoria acestor victime, zise gândacul. Vor fi o mulțime de simpatizanți acolo, vrem o relatare de la fața locului.

Se uită la ceasul de pe birou.

- Este ora 11 acum. Faci o jumătate de oră până acolo, așa că ai suficient timp. Slujba de pomenire începe la ora 9 fix.

“*Imposibil, băiatul ăsta e absurd!*”, reflectă C, însă se hotărî să nu mai spună nimic, nu avea niciun rost să intre într-un dialog cu personajul chitinos din fața lui. Încuviință, luă foaia de hârtie și o strecură în buzunarul de la spate.

Chiar atunci își făcu apariția un gândac mare și în formă, bine lucrat la sală, iar redactorul se repezi să îl întâmpine:

- Oooo, bine ai venit pe la noi, stimat autor de success! Ce mai faci, ce ai mai scris?!....O cafeluță, ceva, să te servesc!....

Autorul surâse larg și-și aruncă cheile de la bolidul de lux pe biroul redacției:

- Ce mai faceți bă, n-ați dat faliment încă?...Tocmai am venit dintr-o călătorie de două luni într-o locație exotică...am trecut pe-aici să beau cu voi o cafea....

Redactorul îi făcu semn discret lui C să dispară, după care începu să zbiere la o secretară subțire și lungă, dotată cu aripi transparente, de Tinkerbell: “.....*să aduci repede două cafele aici!*....”

Fără să se mai uite în urmă, C se îndrepta spre ieșire, trecând pe lângă șeful cel înalt și furios, care încă se mai holba la tavan și, din când în când, la ceasul de mână. Îl auzi exclamând fericit “este ora prânzului, am dispărut!....”, însă nu se mai osteni să-l urmărească cu privirea.

Ajuns în zona lifturilor, C își reaminti de mirosul îngrozitor de mai devreme și o luă pe scări.

Scările se dovediră a fi un labirint cum nu-i mai fusese dat să vadă vreodată. Casa scărilor era complet lipsită de ferestre, iar singura lumină

provenea de la niște becuri galbene și chioare, suspendate de peretele rece, din loc în loc. Întunericul era aproape deplin. C cobora cu grijă fiecare treaptă, abia vizibilă, mai întâi pipăindu-i conturul cu vârful pantofului. Nu de puține ori fu nevoit să se agațe cu ambele mâini de balustradă, atunci când piciorul îi alunecă în gol, printre trepte lipsă sau atunci când unele trepte false se prăbușiră cu ecouri bubuitoare în abisuri fără fund. Țipete și răcnete ciudate se auzeau uneori din acele străfunduri, ce îl făcură pe C să tremure de frică, să se chircească pe câte o treaptă, o mogâldeață insignifiantă în acele spații uriașe.

“Dracu’ m-a pus să aleg scările”, își zise transpirat C, cu gândul la lifturi.

Platforma fiecărui etaj era indicată de prezența unui bec de culoare roșie, din dreptul căruia drumul se împărțea în mai multe direcții, unele ce continuau să coboare, altele ce urcau din nou către etajele superioare. Fără a sta nicio clipă pe gânduri, C alese întotdeauna un drum la întâmplare, de parcă ar fi cunoscut pe dinafară harta aceluia labirint. Nu avea niciun rost să-și facă probleme, atâta vreme cât oricum nu avea nicio idee încotro merge. Important era să coboare.

Un zgomot ce coborî rapid rapid către el se auzi undeva în depărtare, deasupra, stârnind zeci de ecouri bubuitoare. De-abia avu timp să se trântască la pământ, lipindu-se de cimentul rece al treptei, când o avalanșă de gândaci înaripați, atât de mulți că formau o coloană infinită, al cărei vârf se pierdea sus în întuneric, trecu precum o furtună la vale, spre parterul clădirii. Zgomotul aripilor izbite de pereți, Țipetele ascuțite scoase de aceste creaturi era atât de puternic, încât atunci când C își ridică palmele de peste urechi, le descoperi înroșite de sângele proaspăt scurs din timpanele sparte. Spatele îi era zgâriat de ghimpia picioarelor ce trecuseră în viteză peste trupul său. Ridicându-se anevoios, își continuă încăpățânat coborârea în acel tunel fără fund.

Câteva ore mai târziu, atunci când sfârșeala îl făcu să se târască pe burtă peste treptele acum fierbinți, își pierdu echilibrul și se rostogoli la vale, precum o păpușă dezarticulată de lemn, convins că i-a sunat ceasul. La un moment dat deveni o minge de o formă aproximativă ce se lovi de balustrade și pereți, sări și Țopăi de la un etaj la altul, până când C își pierdu cu totul cunoștința.

Se trezi aruncat în zăpadă, într-un morman noroios adunat pe marginea străzii de utilajele de deszăpezit. Pentru o vreme zăcu acolo, pe jumătate

dezbrăcat și acoperit de zgârieturi, bucurându-se de aerul curat și de libertate. Asta până când văzu un om, un OM în carne și oase, cu o mutră ascuțită și hăituită, trecând în fugă pe lângă el. Mai întâi lipsit de voce și după aceea cu un sunet ruginit, începu să strige în urma lui:

- Hei! Oprește-te! Stai puțin, să vorbim!....

În plină viteză, omul se întoarse cu trunchiul în direcția strigăturii, însă se împiedică de o groapă în trotuar și se prăbuși cu zgomot pe asfalt. Rămase trântit acolo, cu o poziție nefirească a trupului, pe jumătate leșinat. Gemând de durere, C se grăbi să-l ajungă din urmă. Îi întinse mâna pentru a-l ajuta să se ridice:

- Ești primul Om pe care-l zăresc în această dimineață, îi zise C, emoționat, simțind cum lacrimile îi izvorăsc la colțul ochilor. Prietene, ajută-mă să înțeleg ce mi se întâmplă, te roog! *Unde e Dora? O caut pe Dora și nu o găsesc!.....*

Celălalt era un individ de talia lui C, până și trăsăturile feței și culoarea părului îi semănau. Ar fi putut fi chiar el, într-un alt spațiu și timp. Îi puse mâna pe umăr și își apropie conspirativ gura de urechea lui:

- Comportă-te ca și cum ai fi unul dintre ei...este singurul sfat pe care ți-l pot da...

De undeva din apropiere se auzi un strigăt victorios și un gândac uriaș în uniformă albastră arătă spre ei doi:

- L-am găsit! Prindeți-l!...

Omul o rupse sprinten la fugă, în timp ce C rămase nedumerit pe loc, de parcă prinsese rădăcini.

Parcă de nicăieri își făcură apariția câteva zeci de gândaci negri, cu carapacea rotundă și antene scurte și groase, ce îl înconjură pe fugar, îl prinseră cu un fel de lasou din mătase și îl trântiră pe asfalt. După aceea, într-un mod cu totul inexplicabil pentru C, se cățără cu toții peste trupul acestuia, formând o piramidă înaltă de vreo trei metri. Îl sufocau. Rămaseră acolo nemișcați, așteptând parcă momentul în care vor avea certitudinea că individual a murit.

Fără îndoială că victima fusese strivită sub o asemenea greutate, reflectă întristat C.

Gândacul în uniformă lătră niște ordine seci, după care se apropie de C, fluierând satisfăcut. Din fălcile solide și scurte, înțesate cu măsele puternice, la vedere, i se scurgea pe piept o salivă fluidă și incoloră, ce îi inundase complet îmbrăcămintea.

- Ați văzut întreaga scenă, nu?!...Excelent, excelent, operațiunea a decurs ca la carte. Aaaa, mulțumim pentru că l-ați reținut pe individ, chiar și pentru câteva momente. A fost suficient ca să-l prindem...

C îl privi lung, fără să spună nimic.

- Dumneavoastră încotro vă îndreptați?!, întreabă dintr-o dată polițistul, schimbându-și tonul.

Își miji zecile de ochi sticloși într-o privire atât de cruntă, încât C fu nevoit să privească în pământ.

- Trebuie să ajung la Catedrala....sunt reporter.

- Aha! Bănuiesc că vrei să ajungi la slujba victimelor acelei crime îngrozitoare. Ah, unde nu am eu norocul ăla să-l prind pe nenorocitul care a făcut-o! Mamă, mamă, ce i-aș face....aș pune să fie rupt în bucăți, m-auzi?!

Își privi în treacăt ceasul de la una din multele lui brate.

- Ascultă, nu crezi că este cam târziu?, adăugă el. Este ora 09:30, evenimentul a început deja!

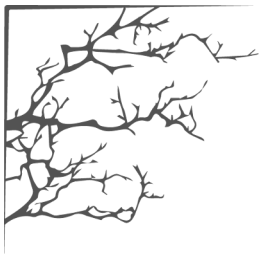
- Serios?, se sperie C. Am rămas blocat în lift, m-am încurcat...., minți el la întâmplare.

Polițistul îl privi o vreme, părând indecis, după care exclamă:

- Hai că te duc eu, vino-ncoace! Catedrala nu este foarte departe de-aici și în definitiv ne-ai ajutat să prindem parazitul ăla. Poftește în mașină, e parcată la umbră, imediat după colț.

Îi făcu semn să-l urmeze, după care se lăsă pe burtă, sprijinit în cele șase picioare ale sale și fugi sprinten de-a lungul străzii, mult mai rapid decât ar fi putut C alerga vreodată.

C îl urmă agale, fără nicio plăcere, din pură inerție, uitându-se din când în când în urmă, la grămada nemișcată de gândaci, la baza căreia zăcea trupul zdrobit al unui om nevinovat.

III.

Ia zi, cu ce ocazie pe aici?!, întrebă gândacul, imediat după ce mașina demară în trombă.

- ?!....Păi tocmai v-am spus, nu?! Sunt reporter....

Polițistul scoase o brichetă dintr-unul din buzunarele ascunse în carcasă, își aprinse o țigară și suflă fumul direct în fața lui C, ce îl urmărea nedumerit. Începu să râdă, încet, fără nicio grabă, iar vocea îi răsună ruginit, precum sunetul unui fierăstrău ce taie un buștean masiv.

- Mhm....tu credeai că am pus botul la minciunile tale?...Nu, băiete, paraziții ca tine merg la interogatoriu și după aceea, la închisoare.

C își puse ambele mâini pe bordul mașinii, ca pentru a se ține mai bine în scaun și începu să tremure din tot corpul.

- Dar eu trebuie să ajung acolo, la Catedrală, încercă el inutil să-și susțină povestea, în care nu credea nicio clipă. La urma urmei, tot ce-și dorea era să o găsească pe Dora, ca să-i explice că a fost un măgar cu M mare. Să-i ceară iertare și să cerșească o a doua șansă.

Gândacul își suflă iarăși fumul de țigară, după care se mulțumi doar să-l ciupească pe C de umăr, folosindu-și fălcile ascuțite. Sângele țâșni aproape imediat din acea tăietură, iar C țipă de durere și surprindere. Gândacul râse iarăși înfundat, croncănitor.

- Te doare cumva?!, se interesă el cu ipocrizie. Stai să vezi ce-ți vom face la sediu, ai să-ți dorești să nu te fi născut vreodată....

Își rezezi unul din brațele rămase libere spre fața lui C, ca să-l pleznească, însă spre surprinderea lui lovi în gol, în spătarul scaunului. Își întoarse mirat capul să vadă mai bine, doar pentru a se pomeni atacat cu sălbăticie de C.

C se rezezi direct spre ochii gândacului, pe care începu să-i spargă unul câte unul cu degetele mâinilor transformate în gheare. Biluțele pline de lichid și viață se pocneau destul de ușor, precum baloanele de săpun, așa că nu-i fu deloc greu să-și împingă brațele mai departe, în interiorul capului gândacului. Acesta urla și izbea cu toate brațele în stânga și în dreapta, în

tavanul mașinii. Mașina pierdu controlul și se izbi mai întâi de o bordură, după care, cu roțile frânte, alunecă în trunchiul solid al unui copac înțesat de larve, ce se prăbușiră asupra lor din coroana bogată, precum o ninsoare de primăvară.

C se lovi cu capul de parbrizul mașinii, însă nu își pierdu cunoștința. Se concentra asupra brațelor sale ce săpau prin gelatina aia puturoasă, căutând creierul vietății. Un braț lung și subțire i se strecură printre buzele întredeschise și îi pătrunse în gât, sufocându-l. În cele din urmă, palmele sale încercuiră conturul unui creier fierbinte, îl prinseră bine și îl zmucira, dizlocându-l din loc, rupându-i rețeaua neuronală ce îl țineau ancorat de restul funcțiilor vitale.

Gândacul scoase un icnet slab, pierdut, după care se prăbuși în fotoliu, lipsit de vlagă, atins de o moarte subită. C îi extrase creierul prin una din arcadele oculare, îl privi câteva secunde, după care i-l îndesa între fălcile nemișcate.

Satură-te, papă tot, lacomule, râse el prosteste, scoțându-și cu grijă brațul gândacului din gură. Acum...hai să finalizez reportajul ăla nenorocit, e singura cale să aflu mai multe informații despre Dora....șeful ăla părea să știe ceva!...

Cotrobăi prin torpedoul mașinii și își însuși un pistol și ceva muniție, pe care le ascunse în buzunarul pantalonilor. După care, tot privind trupul mătăhălos al gândacului, carcasa sa solidă, îi veni o idee pe cât de nebunească, pe atât de scârboasă.

C se uită cu atenție în lungul străzii fără să vadă țipenie de gândac. După care, cu mâinile transformate în lopeți improvizate, începu să golească gândacul de toate lichidele, organele și cartilajele pe care le conținea. Nu trecu mult și mașina se umplu pe jumătate de o materie mucilaginoasă, urât mirositoare- în special după ce spărsese din greșală o bășică plină de un lichid verde. Capul îl desprinse cu ușurință de gât și îl lovi de câteva ori cu atenție de bordul mașinii, până când tot lichidul vâscos se scurse din el. În cele din urmă, își strecură capul în interiorul acelei carcase osificate, privind și respirând printre fălcile rămase deschise pentru totdeauna.

Coborî cu greu pe trotuar, privind cu dezgust lichidele puturoase ce se scurgeau din mașină. Extrase carcasa gândacului, o rupse cu grijă în zona spatelui, acolo unde era mai subțire, și o îmbraca precum o armură, pe deasupra hainelor.

“Când te amesteci cu gândacii, fii ca ei”, mormăi el în barbă, simțindu-se ud și urât mirositor din cap până în picioare.

Aruncă o ultimă privire către balta de mucus verde, picioare chitinoase spasmotice și organe rupte și împutite ce umpleau mașina până la nivelul șezutului scaunelor și porni către biserică ce se întrezărea printre coroanele copacilor. La început se mișcă mai ciudat, simțind în fiecare moment că acea carapace îi alunecă pe corp, însă după câteva minute de mers se adaptă surprinzător de bine și după o vreme chiar uită că este îmbrăcat în costumația aia ciudată.

În fața bisericii era o adevărată viermuială, mii de insecte de toate soiurile și culorile se legănau ca valurile oceanului într-o încercare ciudată de a-și exprima tristețea și simpatia față de victimele crimei. C își făcu ușor loc printre ei la început, însă fu nevoit să împingă cu coatele după o vreme, iar la un moment dat se opri. Era evident că sicriile cu victimele măcelului de azi-noapte erau depuse în interiorul catedralei, în fața altarului probabil, așa că trebuia să ajungă acolo dacă vroia să-și scrie reportajul.

- Dați-mi voie, domnilor, strigă el cu brațele în aer. Reporter la datorie, faceți loc!

Își ridică privirea spre fațada clădirii și rămase mut de uimire! Categorie, clădirea era o operă de artă, o bijuterie arhitectonică cum nu mai văzuse! Cu excepția celor câteva sute de gândaci suspendați pe pereții exteriori ai catedralei, până sus, aproape de turlă- a căror prezență C nu o înțelegea de fel, sutele de statui de marmură înfățișând gândaci-sfinți, surprinși în diverse ipostaze impozante, creau o imagine sublimă! Rezemați în toiag, acoperiți de pelerine, aducând tablele legilor, făcând minunile obișnuite de zi cu zi sau sacrificându-se pentru credință, străpunși de sulitele unor insectare invizibile, acele sculpturi detaliate necesitaseră o muncă titanică din partea unor artiști necunoscuți.

- Dați-mi voie, domnilor, trebuie să trec, reîncepu să strige C, făcându-și cu greutate loc.

Carapacele chitinoase sau osoase de care se ciocnea, pocneau uneori la impact, cu sunetul unor tigai de aramă, ce îl făcea întotdeauna pe C să izbucnească într-un râs abia reținut, în barbă. Pufnea în interiorul maxilarului gândacului ucis, aproape ascuns în spatele măselelor uriașe, pătrate și tăioase, ce se revărsau în exterior, la vedere.

În cele din urmă reuși să pătrundă în clădire, trecând de o ușă monumentală, din lemn masiv sculptat, ce înfățișa probabil un fel de

Judecata de apoi, în varianta acestei lumi ciudate. Șiruri lungi de gândaci lipsiți de aripi și antene, adică despuiați de tot ceea ce fuseseră mandri în timpul vieții, triști, cu capetele aplecate spre pământ, erau înfățișați trecând prin fața unui scarabeu de aur care, cu o parte dintre piciorușe îndreptate în aer, îi selecta pe cei buni, destinați vieții veșnice, în timp ce îi trimitea în focul veșnic pe cei răi. Monstrul desemnat să desăvârșescă oribila sarcină de a-i pârloli păcătoșii semăna al naibii de mult cu un pudel drăguț, cu părul negru cârlionțat. Cățelul acela simpatic era punctul terminus al acestei lumi ciudate!

C remarcă, nu fără o oarecare rușine, cât de dificil îi era să accepte aceste imagini ce îi stârneau râsul năvalnic, dar și dezgustul profund și cât de ușor îi fusese în cealaltă viață să privească la nesfârșit scene asemănătoare, singura diferență fiind schimbarea personajului principal: om sau gândac.

“Oare noi, oamenii, suntem atât de superficiali, este atât de importantă înfățișarea pentru noi pentru a trece de la cea mai aleasă evlavie, la cel mai dezgustător rânjet de primată înfumurată?!”

Se hotărî să ignore aceste dileme filosofice și pătrunse sub bolta umbroasă a catedralei într-un spațiu ireal de larg. Practic, atât cât își putea da el seama, interiorul bisericii nu avea margini vizibile! Spațiul întins pe toată raza sa vizuală se pierdea dincolo de aceasta într-un fel de ceață lăptoasă, infinită. Singurii pereți vizibili erau cei de lângă intrare, acoperiți din belșug de icoane pictate în ulei, înfățișând iarăși diverse scene antice cu chinurile unor gândaci martiri și probabili și sfinți, ce își dădeau viața anonimă pentru propriile convingeri religioase.

“Aceasta este puterea credinței adevărate”, își zise C, impresionat de toate acele imagini sângeroase. Observă înduioșat cum zeci de gândăcei evlavioși, firavi și probabil bolnavi, se târau ca niște umbre de-a lungul zidurilor, în cozi interminabile, pentru a pupa fiecare astfel de icoană.

Printre ei se strecurau și oportuniști, cei care își doreau de fapt o viață mai bună și fără muncă, C îi depistă imediat după statură, greutate și calitatea hainelor cu care erau îmbrăcați.

Îi veni o idee, așa că începu să gesticuleze vehement în fața celui șirag trist, spunând:

- Dați-mi voie, oameni buni! Am o urgență, o urgență adevărată, trebuie să mă rog pentru a găsi o persoană, persoana iubită! *Marea iubire a vieții mele, domnilor!*

Gândacii îl priviră în ciudați, pentru că mulți dintre ei erau așezați la acele cozi de peste 24 de ore, însă bunătatea, dorința de a face o faptă bună, ce va fi aproape sigur răsplătită cândva pe Lumea cealaltă, învinseră în cele din urmă. Dacă nici aici, în biserică, nu faci o faptă bună, atunci când, atunci unde?! Îi făcură semn să se introducă în rând cam pe la mijlocul șirului de icoane, ceea ce era oarecum lipsit de sens, din punct de vedere al practicii religioase. Primele icoane aveau rol de deschidere a grației divine, ratându-le riscai să periclitezi întregul proces, să vorbești în neant la un perete, adică complet inutil!

C începu să pupe icoane în stânga și în dreapta, cu un ochi la cei din față, pentru a face exact ceea ce făceau și ei. Închise ochii la imaginile înfiorătoare cu gândacii eviscerați din tablouri, pe care-i pupa la întâmplare pe nas, burtă și picioare, funcție de poziția personajului și mărimea icoanei. Pe măsură ce se apropia de final, observă că întregul șir de pelerini se lăsă în genunchi în fața acelor ultime icoane și încep să facă mătânii, cu o speranță bolnavă întipărită pe chipurile lor hidoase.

“Cine naiba să vă salveze pe voi?!”, se pomeni că se întreabă, fără să vrea. “Cine ar crea ființe atât de delectabile, inutile, cine s-ar obosi să asculte rugăciunile acestor gândaci lipsiți de importanță și mai ales cine le-ar salva sufletul scârbos?...Trebuie să fie o Divinitate al naibii de bună la suflet....sau la fel de urâtă...sau să nu existe nicio divinitate, iar aceste ființe mărunte să-și piardă pur și simplu timpul...”

Se târî mai departe pe coate și genunchi până ajunse la capătul șirului, unde pelerinii cei vlăguiți putură în sfârșit să-și tragă sufletul. Îi auzi vorbind pe doi dintre ei, ce păreau a face parte din tagma oportuniștilor:

- Dracu' mă mai prinde vreodată într-un maraton de-ăsta....24 de ore lungi și plictisitoare petrecute la coada asta blestemată! 24 de ore băi nene, băi!....Dacă nici după chinul ăsta nenorocit nu mă vindec de ceva, orice aş putea avea, dacă nu mă îmbogățesc subit, să pot și eu odată în viață să cheltui banii la mall fără să mă uit din 2 în 2 minute la soldul contului, atunci îmi bag picioarele în afacerea asta cu rugăciunile. Pfui, fir-ar al dracului de treabă băi, sunt rupt, am facut febră musculară mai ceva ca la sală!....Mă duc să mă culc...te sun mâine dacă încep să-mi intre banii!...

Și gândacul cel supărat, cu sutele de ochi pe jumătate închiși, se îndepărtă, ieșind pe poarta catedralei.

Un altul, mai vesel, comenta ultimele știri sportive cu un prieten terminat de somn:

- Ce bine că s-au ales grupele aseară....eram la coadă aici când au anunțat cu ce echipe am picat....Excelent, băi, ascultă aici la mine! Avem grupă ușoară, ascultă la mine! Praf îi facem!....ia zi tu....

- Mda?!, se trezi prietenul din somn.

- Ai băgat și icoana aia mică și neagră, atârnată într-un fel de firidă a peretelui, acolo unde face un unghi nefiresc?!

- Care mă?....îl privi tâmp adormitul.

- Aia măi, uite-o colo...dă-te mai așa...deasupra la icoana aia mare cu cinci personaje, toate moarte!...O vezi acum?...Uită-te la degetul meu!

-Da băi, ce-i cu ea?....Am ratat-o, cum dracu' s-o văd, de-abia e vizibilă aici, la lumină!

Du-te dom'le de-aici!...Păi pentru icoana aia am venit, măi idiotule-scuță-mă că-ți spun- aia are putere în ea cât toate celelalte la un loc!...Incredibil cum ai putut s-o ratezi!...

Nervos, adormitul privi lipsit de speranță lungul șir de gândaci în genunchi ce se târa către el. Nici nu se punea problemă să-i deranjeze pentru a pupa icoana miraculoasă. Se hotărî însă să atace, îi era deja foame și vroia să plece la un fast food:

- Și ce-are măi așa de șmecher bucata aia de lemn? Ce știe să facă?!

- Aia lăcrimează, boule carele ești pe acest Pământ! Aia e icoana sfintei *Paraskevi Dekatria*, supranumită Văduva Neagră, cea ale cărei lacrimi umezesc uneori lemnul negru și uscat de măslin. Se zice că dacă buzele tale adoratoare ating acea sevă tămăduitoare, harul divin se revărsă asupra ta... orice ar însemna asta!...E de bine!

- Asta e!... data viitoare. Ce, tu ai pupat-o? Ai simțit ceva umezeală?, întreabă invidios adormitul.

- De pupat am pupat-o și drept să-ți spun parcă am simțit ceva, o umezeală pe buze urmată de o furnicătură în palme, însă nu bag mâna în foc, pentru că ăla din fața mea strănuta în draci!

- Ei, atunci hai să mâncăm ceva, suntem în post negru de 24 de ore. Propun niște cheeseburgeri cu cartofi prăjiți și inele de ceapă! Și neapărat ketchup! Tone de ketchup!

- Cum naiba să nu vreau?...Hai!!! Îmi plouă deja-n gură de poftă!

Adormitul începu să râdă, ținându-se cu mâna de stomacul cel negru, de unde se auzeau sunete cavernoase.

- Am rezolvat și cu Dekatria ta, pun pariu că și ei îi e foame, săraca! Hai să mâncăm!...

Vădit fericiți că scapă de acolo, cei doi gândaci începură să ȝopăie veseli spre ieșire.

După plecarea celor doi, C începu să se plictisească, așa că începu să meargă de colo-colo, îndreptându-se spre altar, acolo unde sicriile victimelor erau depuse, acoperite de voaluri albe, de mătase. Admiră interiorul fastuos al catedralei, îmbrăcat în marmură albă și neagră, împodobit cu felurite icoane și sculpturi în mărime naturală. Statui înfățișând gândaci în poziții marțiale, dând ordine sau smerite erau așezate la fiecare câțiva pași, cu datele de identitate și funcția celui reprezentat fiind scrijelite chiar acolo, la picioarele statuii.

Se strecură printre sicrie, aplecându-se când și când asupra lor, din pură curiozitate. Gândaci negri, cu antene lungi revărsate afară din sicrie, cu câte un picioruș ascuțit aruncat nonșalant peste margine. Aveau plăgi împușcate în zona capului. “Îngrozitor”, exclamă în gând C, realizând pentru o clipă cum apărea el în ochii celorlalți- un gândac mare și greoi, din care se scurg zemuri de diferite culori pe pardoseala de marmură. În graba cu care fugise nu apucase să curețe în detaliu carcasa polițistului. Pentru o clipă scârba fu atât de mare, încât se sprijini de marginea unui sicriu, cu mâinile și picioarele tremurând și cu stomacul tresăltându-i vesel, dornic să-și verse conținutul. Se forță să se gândească la orice altceva, iar în minte îi veni o amintire de la malul mării, din iarnă trecută.

Amândurora le plăcea marea, și lui și Dorei. Nu puteau sta mai mult de câteva săptămâni departe de ȝărmul ei, indiferent de anotimp. Mai ales în sezonul rece marea le dădea un sentiment aparte, de regăsire, de capăt de lume, atunci când doar ei doi străbăteau kilometri de plajă, îmbrăcați gros și ȝinându-se de mână. Atunci aveau impresia că intreraga lume a dispărut și tot ce a rămas este acel petic de nisip bătut de apele reci, acele scoici moarte și urât mirositoare ce se descompun lent, în zile și săptămâni, până la venirea primăverii.

În acea zi ajunseseră departe când i-a surprins ploaia rece, înghețată, venită parcă de nicăieri. La început au răs și au început să fugă, bucurându-se de imaginea întunecată, aproape neagră a valurilor ce se repezeau spre ei, ca niște fiare flămânde însă neputincioase. Însă atunci când negura serii s-a abătut dintr-o dată, de parcă un zeu al naturii a hotărât să stingă lumina universului, s-au speriat și au hotărât să se întoarcă la mașină. Vijelia s-a întetit brusc și apele mării s-au repezit spre mal cu ferocitate, rupând hălci întregi din acesta și scufundându-le în

adâncurile înghețate. Nu mai vedeau nimic în acel întuneric de nepătruns, în timp ce alergau ținându-se de mână. Zgomotul turbat al valurilor și spuma rece ce îi stropea câteodată precum o rafală de mitralieră constituiau singurele repere în acel haos de dinainte de facerea lumii.

Dora a căzut la pământ și a început să țipe de durere. Cu toate că erau siguri că acea stâncă ascuțită nu fusese acolo la venire, iată că acum apăruse de nicăieri, aproape rupându-i fetei ambele picioare. S-au așezat în nisipul înghețat iar C a strâns-o la piept, încercând să-i domolească hohotele de plâns, în timp ce ploaia ce se transformase între timp în lapoviță le biciuia capetele dezgolite. Amândoi au crezut că vor muri acolo, o moarte stupidă, așa cum de regulă sunt morțile aventurierilor, iar asta i-a făcut să râdă din nou, un râs prostesc la capătul lumii, râsul ultimilor doi oameni de pe pământ.

Sicriul se mișcă puțin, sub apăsarea lui C, iar acesta se trezi din reverie. Privi fără să vrea la voalul de mătase, aproape transparent, iar ceea ce văzu dincolo de acesta îi stârni curiozitatea. Maxilarul proeminent al gândacului al cărui corp îl împrumutase îi limita destul de serios vederea, așa că își dădu la o parte coiful acela ciudat, fără să-i pese de ceea ce ar fi putut spune ceilalți. Prin mătasea aceea fină, se întrevedea un chip de culoare ivorie, o culoare pe care niciunul dintre gândacii din jur nu o putea avea vreodată.

Întinse mâna stângă și ridică încet giulgiul, descoperind mai întâi un umăr alb, plete lungi și negre și în cele din urmă un chip feminin având o expresie împăcată, liniștită, așa cum au toți morții îmbălsămați.

Era Dora!

Iubirea vieții lui, cea de care se despărțise certat cu câteva ore în urmă, la petrecerea aia nenorocită, din care își amintea din ce în ce mai puțin!

“Dora!”, strigă C, aproape răcnind la chipul palid și mort. Vocea lui se auzi ca un sunet de armă în tăcerea de acolo și continuă să reverbereze pentru o vreme.

Câteva sute și mii de gândaci negri se întoarseră ca la un semnal către el, privindu-l furioși.

- Ce se întâmplă domnule, aici este un lăcaș al Domnului, ce înseamnă acest comportament necivilizat....

- Cine i-a dat voie să intre barbarului ăsta?!

- Afară!....Afară cu neciopliții, aici este o înmormântare!

- Câtă lipsă de tact....

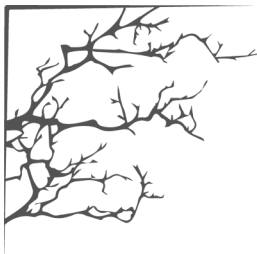
- Oare să știe ceva ce ar putea ajuta cazul?!....Unde este poliția, domnilor?!...Poliția!....Poliția!....

Gândacii strânseseră rândurile în cercuri concentrice, ce își reduceau treptat diametrul, apropiindu-se periculos de C, care plângea căzut în genunchi, lângă corpul iubitei.

O gheară apăru parcă de nicăieri, îl smulse cu ușurință pe C de acolo și îl târî cu dezinvoltură pe podea, către o destinație necunoscută. Mai mulți gândaci pe lângă care trecea îl scuipară și îi strigară vorbe de ocară:

- Criminalule!... Om de nimic!....Vei fi condamnat la moarte!...

Câtiva încercară să-l lovească și chiar reușiră, cu toate că viteza cu care era transportat prin acel labirint era destul de mare. Treptat fu învăluit într-un întuneric de nepătruns, ce îi răpi orice reper, cu excepția sumedeniei de ochi roșii, strălucitori, ce îl priveau acuzatori, din toate direcțiile.

IV.

În cele din urmă și acele voci fură lăsate în urmă iar C se trezi aruncat într-o încăpere îngustă, cu tavan scund, construită în întregime din lemn. Ușa de mici dimensiuni se trânti peste el, lăsându-l prizonier în acel cub, în care era nevoit să stea cu genunchii la pieptul chitinos de insectă, costumul în care încă mai era învelit. Încercă să se ridice împingându-se într-o mână, însă de fiecare dată se lovi cu capul de tavan după numai doi-trei centimetri, așa că renunță destul de repede.

Undeva în lateralul acelui cub se deschise cu un scârțâit o mică fereastră de lemn, dincolo de care, în penumbra aceea, se puteau vedea licărind zecile de ochi curioși ai unei insecte gigantice.

În tăcerea deplină, inima lui C își încetini treptat bătăile, iar bărbatul începu să asculte răsuflarea profundă, pe un ton de bas, ce se auzea din camera alăturată. În cele din urmă insecta vorbește, iar vocea îi sună ca venind de la o mare depărtare, însă foarte clară, o senzație extrem de ciudată pentru C, care își apropie urechea cât putu de mult de deschizătură:

- *Spovedește-te fiule....te ascult!*

În fața unei asemenea enormități neașteptate, C rămase vreme de un minut fără voce, în timp ce creierul său îi formula întrebări în neștire, care mai de care mai necugetate și lipsite de sens. În cele din urmă rosti niște fraze la întâmplare, care să ocolească cât mai mult ceea ce îl frământa cu adevărat:

- Am venit trimis de redacție....să fac un reportaj despre crimă...m-am rugat și am pupat și niște icoane...cu totul că am ratat-o și eu pe sfânta Paraskevi...Deka...și mai nu știu cum. Niciun rezultat...și acum Dora e.....e....

Tăcu o vreme, așteptând o replică, un răspuns de care să se lege, să înțeleagă în primul rând ce caută acolo, închis în acea cușcă claustrofobică. Însă creatura de dincolo de perete preferă să tacă, ca și cum nici măcar nu l-ar fi auzit.

- Și după aceea am văzut sicriul....și cine era așezat în el....poate dacă nu îmi era rău, nu aș fi văzut-o niciodată...Coincidența este de-a dreptul înfricoșătoare, prea ciudată pentru a nu fi ceva necurat la mijloc....Sigur că așa e, a fost o iluzie, o părere!...De fapt, acolo zace un gândac mare și negru, împușcat în piept de un criminal, iar eu o văd pe Dora pentru că îmi pare rău că ne-am despărțit....Așa trebuie să fie....Da domnule, mintea ne joacă feste, își bate joc de noi!...nu-i așa?!

Iarăși tăcere, se aude doar răsuflarea profundă a insectei. O inspirație ce umple cu aer proaspăt milioane de vezicule, de saci de aer ce constituie probabil aparatul respirator primitiv al gândacului, două trei secunde de pauză, după care o expirație șuierătoare, prin care aerul ce spălase tot mucusul acela verde sângeriu, tremurând de viață, este expulzat prin cele șase sau zece nări cartilaginoase, țâșnind spre libertate chiar pe lângă coarnele ascuțite ce împodobesc capul monstruos.

Insecta își dresă zgomotos glasul și zise:

- Te-am rugat să te spovedești, însă tu îmi povestești lucruri pe care le cunosc deja. Trebuie să-mi spui ceva ce nu știu, ca de exemplu felul în care ai ucis-o pe Dora, în care ai ucis toți cei cincisprezece indivizi, la petrecere....Asta ar fi pentru mine un început....

C lasa să-i scape un scurt strigăt de oroare, după care vorbele i-o luară înainte:

- Dar n-am omorât pe nimeni, sunt sigur de asta! De unde v-a venit o asemenea idee ciudată?!... Eu m-am trezit în patul meu dimineața devreme, când noaptea încă mai învăluia orașul! E drept, am fost acolo, însă am plecat, după ce Dora mi-a spus că nu vrea să mă mai vadă vreodată!...

Gândacul începu să râdă gros, cu un sunet ce reverberă în spațiul din jur, părând a veni din toate direcțiile. C încercă din nou să se ridice, însă se lovi destul de tare de tavan și se prăbuși cu piciorul sub el. Țipă ascuțit de durere, când vârful unui cui sau șurub îi sfâșie carnea brațului, acolo unde nu era apărat de carcasa osoasă.

- De unde ai avut pistolul, că doar nu ai plecat înarmat la petrecere?, întreabă el.

- Care pistol?! Ce pistol?!

- Eii, pistolul și gloanțele cu care ai împușcat toți invitații...fiecare a primit matematic câte trei gloanțe din partea ta...în total 45 de cartușe... De unde le-ai procurat?!

C reflectă o vreme la ceea ce auzise, încercând din răputeri să-și aducă aminte cum a plecat de la petrecere. Dora strigase la el să plece, să dispară din viața ei, după care izbucnise în plâns și fugise în baie, încuind ușa după ea. El zbierase furios, bătuse pentru o vreme cu pumnii în ușă, până când a observant că este privit în tăcere de câțiva invitați, niște necunoscuți. Se rușinase, cu toate că băuse suficient de mult încât să nu-i mai pese. Oricum, întreaga petrecere căpătase un caracter suprarrealist, de parcă ar fi trăit realitatea altcuiva, a unui personaj tragic, ce tocmai pierduse totul.

- Te ascult...zise insecta pe un ton conspirativ, întrerupându-i introspecția. Erai la petrecere, cumva te-ai supărat și ai început să te plimbi prin acea casă. Undeva, probabil într-un sertar, ai reușit să găsești o armă. Nu cred că ai venit cu ea la petrecere....Deci cum a fost?...

C își relua șirul gândurilor, încercând să-și reamintească ce făcuse cu câteva ore în urmă, atunci când îi înjurase pe privitori numindu-i spioni nenorociți și se retrăsese în living, să-și toarne un nou pahar de whiskey cu gheață. Fără să-și dea seama, se răsuci în cutia de lemn în care era închis, încercând să-și întindă picioarele ce-l dureau îngrozitor în poziția aceea chircită. Simți cum îl împunge în coapsa vârful rece și dur al unui obiect și își aduse aminte de pistolul pe care-l furase mai devreme de lângă cadavrul polițistului. Își strecură cu greutate mâna pe sub carcasa lipicioasă și îl înșfăcă, simțind o bucurie reconfortantă la atingerea metalului aducător de moarte. Acum se simțea mai bine, de parcă ar fi renăscut. Îi verifică repede încărcătorul după care îl îndrepta spre scândura cea subțire ce îl despărțea de insecta imensă de alături:

- Spune-mi te rog părinte, zise C, după părerea ta *care este sensul vieții*?! Pentru ce ne naștem, creștem în dimensiuni, învățăm tot felul de lucruri ce nu ne folosesc probabil la nimic, după care murim și îngroșăm solul cu cadavrul nostru urât mirositor?!

Gândacul se foi pe scaunul pe care probabil era așezat. Se auzea destul de bine cum își mișcă fălcile pline de salivă, apucând și mușcând ceva imaginar.

- Eu....te întrebasesem ceva, îngăimă el nesigur, ceea ce-l făcu pe C să se simtă stăpân pe situație.

- Lasă asta pentru mai târziu...suntem într-o catedrală aici, un lăcaș de cult al vostru, *al gândacilor*, din orice specie nenorocită faceți voi parte. Eu cred- nu cred, sunt sigur de asta- că orice om, pardon insectă, ce trece pragul acestei clădiri, se așteaptă să primească în primul rând un răspuns

ferm la această întrebare!...Adică, dincolo de fastul evident de altfel, dincolo de banii pe care îi faceți din afacerea cu icoane și lumânări, dincolo de aerul grobian de magherniță negustorească pe care cel ce vine aici îl respiră, trebuie să fiți și voi pregătiți cu niște răspunsuri de bază la întrebări simple, pe care ar trebui să le anticipați!

Orice gazdă se pregătește pentru oaspeții săi! Face curățenie, cheltuie o sumă de bani pentru a pregăti o masă bogată, cu felurite feluri deosebite de mâncare, face orice pentru ca acea vizită să fie cât mai plăcută. Voi însă primiți oaspeți aici pentru a-i jupui de ultimul bănuț din buzunare, vânzându-le propriile lor speranțe! Bun, înțeleg și asta, însă înainte de a mai răspunde eu la orice întrebare din partea ta, *vreau să-mi spui acum care este sensul vieții?!...*

Insecta tuși de câteva ori și scuipă pe jos ghemotoace de salivă, după care își drese glasul, făcându-l mai mieros:

- Păi, dacă asta de mulțumește, ți-aș zice că sensul vieții este pur și simplu să trăiești! Te-ar satisface o asemenea definiție?! Bănuiesc că nu și probabil că acesta este motivul pentru care am inventat religia, pentru că acest răspuns ne nemulțumește pe noi toți...

C tăcu o vreme, reflectând la răspunsul primit, după care zise:

- Asta înseamnă că dacă acum te-aș omori- să presupunem asta pentru o clipă- tu ți-ai pierde sensul vieții, nu? Atunci când mori, viața ta nu prea mai are sens, nu?!

Începu să râdă destul de tare, încât insecta de alături se neliniști.

- Bine atunci, zise C. Haide să-ți spun cum am făcut rost de pistol acolo, la petrecere. Numai că va trebui să vii mai aproape, vreau să-ți spun la ureche, oricare ar fi ea. Apropie-ți urechea de fereastră, filosofule, ca să-mi afli secretul! Sensul vieții tale în acest moment este bicisnic și anume este acela de a afla de la mine cum am făcut eu rost de pistol și cum i-am omorât pe toți la petrecerea aia nenorocită!

Insecta tăcu pentru o vreme, gândindu-se la motivele din spatele vorbelor lui C, însă în cele din urmă se convinse să încerce, nu avea ce să se întâmple, poate criminalul se hotărâse să vorbească până la urmă. Își lipi capul de fereastră îngustă de lemn, după care șopti abia audibil:

- Spovedește-te fiule...aici și acum, eu sunt Dumnezeuul tău, în fața căruia poți mărturisi tot ceea ce îți apasă pe inimă...

Fără să mai stea pe gânduri, C ridică pistolul și trase câteva focuri în rafală, vreo 5 sau 6. Trase în spațiul acela îngust, împușcăturile facură un

zgomot infernal, iar C simți cum bucăți de os, sânge și carne îl stropesc din cap până în picioare. Insecta răzni de durere, se izbi de perete câteva minute în șir, după care se prăbuși la podea, continuând să zvâcnească și să geamă.

“Trebuie să scap naibii de aici până când vine poliția”, își zise C și începu să izbească cu picioarele în ușa pe care intrase. Când se convinse că nu pe acolo putea ieși, se agața de marginea ferestrei și începu să tragă de ea cu ambele brațe până ce smulse din cuie o scândură. Încurajat, continuă să împingă și să tragă și alte bucăți de lemn, până când fereastra se transformă într-un fel de ușă mai mică prin care putu lejer să treacă în camera preotului.

Pe podea zăcea prăbușită o insectă gigantică, bine hrănită, ce îl privea sticlos prin cei o mie și unu de ochi, în timp ce gemea întretăiat. Din gură i se scurgea pe podea un lichid negru, ce ar fi putut fi sânge în acea lumină chioară. C se aplecă și îi rupse o antenă, lungă de aproape doi metri și destul de groasă, după care îi ură o viață frumoasă și părăsi încăperea.

Se trezi înconjurat de o mare de gândaci ce se îmbulzeau spre ieșirea din catedrala. Îl întrebă pe unul mai mic și binevoitor ce se întâmplă, iar acesta îl lămuri că se merge către cimitir, pentru slujba de îngropăciune. Neavând altceva ce face, C se lăsă luat pe sus și purtat de valul de gândaci timp de o oră sau chiar mai bine. Se mulțumi să asculte conversația interesantă ce avea loc în jurul lui, între câțiva prieteni nimeriți acolo cine știe din ce motiv- poate doar din curiozitate. E drept, și ei îi aruncau priviri interesate, de parcă l-ar fi cunoscut de undeva.

Un gândac cenușiu, trecut bine de vârsta tinereții le povesti celorlalți doi mai tineri următorul secret:

- Prieteni, la pregătirea unei mese rapide, de weekend, pentru câteva familii, cel mai nimerit este grătarul. Fie că vorbim de carne de porc sau vită, eventual o brânză mai grasă numai bună de topit, sau poate un pește- cu toate că personal nu sunt un fan- eu cred că grătarul este cea mai potrivită opțiune.

Ceilalți doi, un gândăcel albăstrui cam bondoc și unul negru, subțire și înalt, ca o girafă, se grăbiră să confirme.

- Da, domnule, zise bondocul, absolut, absolut! Însă mai trebuie ceva pentru ca petrecerea să fie un succes și anume un vin bun, domnilor! Este că am dreptate?...

- Ba bine că nu, frate, se grăbi să aprobe girafa. Și niște muzică bună, în surdina...ceva să nu deranjeze mesenii, ci să ajute digestia...

Cenușiul se lansă într-un discurs lăbărțat despre cum se fezandea și se prepară carnea, ce ingrediente se pun în baie, cum trebuie rumenita ea cu atenție pe o parte și pe alta.

- O artă, domnilor, o adevărată artă!....

- Și doamnele?...interveni girafa, ușor inoportun. Avem nevoie de dame, pentru ca grătarul să fie un succes. Voi aveți prietene, însă eu...pentru mine este întotdeauna dificil să găsesc pe cineva care să mi se alăture la o asemenea petrecere.

- Băieți, strigă dintr-o dată bondocul. Ce-ați zice voi- și insist să nu vă grăbiți cu un raspuns- dacă v-aș propune să organizăm o petrecere în această seară? Este încă ora 16, avem ceva timp, e drept că nu foarte mult, pentru a organiza ceva frumos, memorabil chiar!

Ceilalți doi nu ziseră nimic, însă fălcile lor fremătară de plăcere.

- Uite, continuă bondocul, ieșim de-aici în următorul sfert de oră. Nu mai mergem la îngroparea amarâților ăștia, oricum nu-i cunoaștem iar aglomerația este insuportabilă. Facem în schimb altceva: mergem la supermarket și cumpărăm carne, cărbuni și băutură, adică tot ceea ce ne trebuie pentru o seară de succes. Pe drum ne gândim pe cine mai invităm, însă nu prea mulți, ca să nu deranjăm vecinii. Stau eu la casă, cu grădină și piscină, însă tot am vecini și încă unii sensibili!

Chiar în acel moment bondocul îl călcă din greșeală, sau poate intenționat pe C pe picior, iar acesta făcu fără să vrea o grimasă de durere.

- Îmi cer mii de scuze, domnule, mii de scuze! Nu am vrut...însă este foarte aglomerat aici, parcă întregul oraș a venit să asiste la înmormântarea asta! Vă doare rău?! Mai avem puțin și scăpăm, sunt sigur că mare parte din această mulțime se va împrăștia după ce ieșim din clădire....

- Nu-i nimic, zise C scurt, nevrând să dezvolte un dialog cu acei filosofi ai grătarului.

- Ei, pe dracu', nu e nimic, râse bondocul. Am un picior așa de ascuțit-prietenii mereu îmi spun asta! Și mai sunt și supraponderal...însă doar ușor, ușor supraponderal, nu obez! Însă pariez că vă doare foarte tare, asta dacă nu v-am frânt oasele.

C nu mai zise nimic, sperând să scape de acel gândac enervant.

- Uite, știu cum am să mă revanșez față de dumneavoastră, nu-i așa băieți? Bondocul se uită triumfător către ceilalți. Te invităm la o petrecere! Da, da, chiar în această seară, la mine acasă! Să știi că nu accept un refuz din partea ta, ba dimpotrivă! Invită-ți soția sau prietena să te însoțească!

Ceilalți doi prieteni se repezică asupra lui C să se prezinte, întinzându-și brațele lor încărcate de ghimpi și acoperite de peri negri, ascuțiți. Îi povestiră toți în același timp ce frumos va fi acolo, ce maiestrii sunt ei în pregătirea cărnii, ce baie vor face în piscina luminată, după căderea nopții!

Atât de mult vorbiră, încât la un moment dat C se trezi că încuviințează fără voia lui, doar ca să scape de acel asalt dezgustător de carne friptă și băutură. *“Oare gândacii ăștia idioți și-au făcut un țel în viață din a mânca și a bea și din a trăncăni tot timpul despre despre asta? Doamne ferește, o fi o fericire să fi prost, însă poate că e prea mult, nici chiar așa!”*

- Și pe cine aduci cu tine la petrecere?, îl conjurară să răspundă cei trei, în același timp.

- Prietena mea, Dora, minți C, doar de dragul de a-i rosti numele. Își întoarse privirea în direcția în care sicriul acesteia ar fi trebuit să se afle și își mușcă buzele până la sânge.

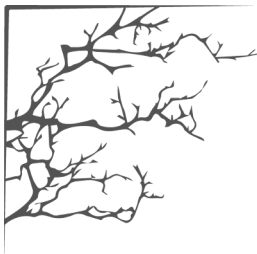
- Trebuie să fie o ființă extraordinară, minunată, se grăbiră cei trei să afirme. Când i-ai rostit numele ai avut pentru o clipă chipul transfigurat, te-ai schimbat la față, ceea ce înseamnă că o iubești foarte mult!

C îi privi în ciudat, arătându-și întregul lui dispreț, însă nu putu să spună altceva decât:

- Da, să știți că o iubesc tare mult.

Închise o clipă ochii, așteptând râsetele celorlalți, cuvintele de batjocură ce se rostesc de regulă în împrejurări în care băieții își deschid sufletul în fața altor băieți, însă nimic, niciun sunet. Așteptă câteva secunde, după care deschise ochii și-i descoperi privindu-l cu admirație, cu invidie chiar. *“Voi, mâncătorii de grătar nu prea știți cum este cu iubirea”*, comentă C răutăcios în gând. De fapt era bucuros că îi întâlnise pe acești oameni, se simțea pentru prima dată mai bine de când se trezise cu noaptea în cap, dimineata. Avea nevoie de empatia cuiva, dacă explicațiile îl eludau, iar acest grup unit de indivizi simpli la minte, era exact ceea ce cauta.

Reușiră să iasă afară din catedrală în următoarea jumătate de oră, timp în care C făcu față cu brio dialogului simplist al gândacilor. În sunetele clopotelor, cortegiul funerar se îndreptă spre cimitir, urmat de peste zece mii de insecte de diferite mărimi și structuri, ce se târau în urma lui, mergând pe picioarele din spate.

V.

Cei patru rămaseră pe loc și o vreme priviră în urma acelui cortegiu fără să spună nimic. Afară era destul de frig, iar zăpada proaspătă căzută în seara precedentă, troznea sub ghearele lor osoase. Girafa, subțire și bolnăvicioasă, începu să tremure și să se agite pe loc, pentru a se încălzi.

În cele din urmă bondocul sparse liniștea:

- Acum că am scăpat, eu zic că e momentul să înveselim puțin atmosfera, băieți. Hai să fumăm o țigară, după care să mergem să facem cumpărăturile, că se închid magazinele...

Girafa și cenușiul incuvințară, după care scoaseră la iveală pachetele de țigări, din care îl serviră și pe C. Le aprinseră cu o brichetă fistichie din metal și suflară în văzduh fumul, ceva mai relaxați.

- Ce bine că am scăpat din înghesuiala de-acolo, comentă visător bondocul, după care scutură scrumul pe iarba îngălbenită. Măi băieți, simțeam că mă sufoc, a fost mult prea aglomerat...

- Mda... a fost o idee proastă să venim, comentă absent girafa. Nu mă mai prind pe-aici până mă însor!...

- Asta nu se va întâmpla în curând, râseră cu poftă ceilalți.

C stătea stingher, conștient că nu are ce cauta acolo, că este un interpus ciudat și tăcut, ce poate că îi indispuce pe toți ceilalți. Fuma nervos, strivind țigara între degete și pufăind des, pentru a-și ascunde frustrarea, însă efectul vizual era exact contrariul. În cele din urmă bondocul dădu semnalul de plecare și câteva minute mai târziu intrară într-un supermarket.

Imaginea acelor gândaci negri, uriași, ce împingeau gânditori cărucioare printre rafturi era atât de ciudată, încât lui C îi veni să vomite și căută disperat o baie, însă și acolo gândacii scoteau zgomote stranii, așa că ieși imediat afară, după ce își stropi fruntea cu apă rece. Cei trei prieteni îl așteptau la ușă, zâmbitori:

- Haide tată, n-ai băut nimic și deja dai la rățuște!, râse cenușiul.

- Hai mai bine să cumpărăm artileria grea, râse și bondocul, conducându-i către raionul de băuturi.

În câteva clipe, cu gesturi sigure de expert, gândacii umplură pe jumătate coșul cu sticle de diferite mărci și culori, peste care aruncară și câteva cartușe de țigări și cutii de trabucuri. Pe măsură ce treaba devenea serioasă, gândacii începură să vorbească tot mai repede, să facă glume, sub efectul unui soi de adrenalină a petrecerii. Merșeră cu toții la o cabină telefonică de unde sunară o sumedenie de prieteni și obținură mai multe confirmări, după care insistară absurd de mult ca C să-și sune prietena, pe Dora, așa cum bine reținuseră.

- Nu se poate să nu participe și ea, ziseră în același timp bondocul și girafa, doar este iubirea vieții tale, ne-ai făcut și pe noi curioși!, după care îi făcură complice cu ochiul Cenușiului, atunci când C părea a nu privi în direcția lor. Uite, poftim o fisă, să suni!

Introduseră bănuțul în cutia telefonului, după care îi întinseră receptorul.

- Te rog... formează, zise foarte serios Cenușiul, după care toți cei trei gândaci îl împinseră pe C în aparat, flancându-l din cele trei părți.

- Știți...Dora este o fire introvertită...nu agreează adunările de oameni....

- Sună!, mârâi Cenușiul, împingându-l din spate atât de tare, încât C se lovi la cap de pârgă metalică folosită pentru anularea convorbirilor.

C formă la întâmplare un număr, sperând ca acela să fie numărul cel corect. Memoria îi juca feste, tot ceea ce ținea de Dora și viața lor în comun era oarecum învăluit în ceață, un val alb și de nepătruns, de sub care ieșeau uneori amintiri răzlețe, întâmplătoare, indiferent de voința sa. Spera ca memoria degetelor sale să funcționeze, probabil că formase acel număr de sute și mii de ori în ultimii ani. Pe de altă parte, el știa un amănunt pe care gândacii nu îl cunoșteau, și anume acela că Dora era înmormântată chiar în acel moment în vreun mormânt fără nume din Cimitirul Gândacilor, Insectarul sau cum naiba i-or mai spune ciudații ce populează această lume stranie. Însă, chiar în momentul în care reflecta la aceste lucruri, din receptor se auzi vocea caldă și întrebătoare a Dorei, ceea ce-i făcu pe cei trei gândaci să-l împingă și mai tare în aparat, obligându-l să vorbească.

- Alo?!, se auzi în receptor.

- Răspunde-i!, spuse bondocul, cheam-o la petrecere!

- Haide, vorbește, lătră și cenușiul, cu șiraguri lungi de flegmă transparentă, scurgându-i-se din gura înțesată de dinți mărunți. Părea să-i fie o poftă teribilă, pe care abia o putea masca.

- Alo, Dora?, îngăimă aproape sugrumat C. Aaaa...sunt la un supermarket acum și m-am întâlnit cu trei prieteni mai vechi.....

Făcu o pauză, moment în care girafa se aplecă fără niciun cuvânt asupra lui și-l mușcă de ureche până la sânge, încât C țipă de durere.

- Vreau să te invit la o petrecere pe care ei o organizează, în seara asta....

- Pe strada Rândunicii, numărul 3, scrâșni bondocul.

- Ai auzit, pe strada Rândunicii la numărul 3, îngăimă C. Nu știu, poate ești ocupată acum, poate e prea din scurt...

- *Vin!*, răspunse sec receptorul. Ajung pe la 10....

- Ce bine!....Te ast..., mai apucă să spună C transpirat tot, înainte ca cei trei să tragă de pârgă metalică a aparatului pentru a întrerupe apelul.

Îl împinseră fără niciun cuvânt pe C înspre zona raionului de carne, acolo unde se puteau vedea zeci de sortimente împachetate în cutii mici, de felurite culori.

- Este o petrecere în onoarea voastră, a ta și a prietenei tale, așa că tu vei alege carnea, decretară gândacii, râzând. Este foarte important ca aceasta să-ți placă ție...

Erau acolo toate cărnurile de insecte și larve, organe în culori vii, congelate, ochi imenși ce îl priveau pe C dintr-o altă dimensiune, fragmente de cranii măcelărite grosier, din topor și alte zeci și sute de enormități în fața cărora lui C îi veni din nou să vomite și plecă spre baie. În spatele lui, gândacii cei veseli râseră de aparenta lui slăbiciune și își făcură din nou cu ochiul, complice.

O jumătate de oră mai târziu, plătiră la casierie și își împărțiră pungile, iar bondocul decretă că vor merge pe jos spre casa lui, întrucât stă foarte aproape. Între timp se inoptase bine, iar Cenușiul îi explică lui C că vor trebui să se grăbească, pentru că este deja ora 9. Se lăsase o ceață opacă și rece, ce limita vizibilitatea la maxim un metru, iar din cer cădea o ploaie mărunță și înghețată, ce topea zăpada de pe jos, transformând-o într-o mocirlă murdară. Dintr-un motiv sau altul C era încălțat în niște pantofi de birou, eleganți, în care apa pătrunsese aproape imediat. Începu să dârdaie în carcasa cea rece de gândac în care era învelit, iar clănțănitul dinților săi nu le scăpă celorlalți.

- Băiete...ai o constituție foarte slabă, de învins!, decretă girafa pe un ton sentențios. Ți-aș da să bei o dușcă din sacoșă, o tărie, ceva, sincer, mi se rupe inima când te văd atât de fragil...

Cei trei gândaci îl flancară și-i puseră gheruțele peste umeri, pentru a-l sprijini să meargă, cu toate că nu avea nicio idee încotro se îndreaptă prin ceața aia impenetrabilă. Sprijinul se transformă treptat într-o împingere

constantă din partea celor trei, așa că C fu nevoit să mărească pasul, aproape să alerge, în timp ce sticlele din sacoșe se loveau între ele, scoțând clinchete sumbre, în pustietatea aceea. Nu se vedea nicio lumină sau mașină, nicio altă ființă, însă mai grav era că nu se vedea nicio casă sau clădire de locuințe, absolut nimic! Alergau în linie dreaptă dinspre nicăieri spre nicăieri, cel puțin aceasta era senzația lui C, care între timp nădușise rău și gâfâia din ce în ce mai epuizat.

- Mai avem puțin, comentă laconic bondocul, aparent neafectat de viteza cu care se deplasau.

- Așa zici mereu tu, ripostă girafa. De fiecare dată când ne inviți la petrecere se întâmplă asta... Dacă vrei să știi, nici măcar nu știm unde stai, ne este imposibil să localizăm *strada Rândunicii, numărul 3*.

- Eu am reușit odată să ajung în apropiere, la vreo zece kilometri distanță, însă ai venit tu să mă iei, adăugă și Cenușiu. Oare cum știu însă invitații să ajungă întotdeauna acolo, la timp? E o enigmă pentru mine...întotdeauna a fost. Poate că foamea îi conduce, îi atrage acolo, ca un magnet... De fapt, profit și eu de uluirea evidentă a domnului C pentru a clarifica și eu lucruri ce nu au avut niciodată un sens sau înțeles.

Bondocul nu zise nimic, continuând să meargă repede pe piciorușele lui mici și ascuțite, ce se înfingeau fără greș în gheața de pe trotuar. Se lăsă tăcerea între ei, însă cu toții știau că bondocul le e dator cu o replică, iar în cele din urmă acesta vorbi:

- Băieți, oricât de trist sau absurd este ceea ce urmează să vă spun, trebuie să recunosc că nici eu nu mi-am pus vreodată problema direcției, a reperelor, a destinației unde vă duc. Ea, casa mea, este întotdeauna acolo, de oriunde aș veni, indiferent ce mijloc de transport folosesc. Iar distanța până acasă este întotdeauna variabilă, funcție de ceea ce-mi propun.

- Cum așa?, se miră girafa, ridicându-și caraghios antenele până la trei metri înălțime.

- Dacă sunt obosit și zic “*ce departe e până acasă...*”, atunci întotdeauna drumul este foarte lung și întortochat, un labirint. Însă dacă sunt în formă, bine hrănit și vesel și-mi zic “*ajung imediat acasă*”, atunci casa mea este chiar după prima curbă, la câteva sute de metri depărtare. Ciudat, însă extrem de folositor, așa zice eu!...

- Mda, numai că mergem de ceva vreme, ar fi cazul să-ți spui că am ajuns acasă, drumul ăsta a început să mă plictisească, comentă Cenușiu, ce

devenise între timp doar o voce, întrucât nu mai era vizibil în ceața aceea lăptoasă.

- Păi, chiar am ajuns, se grăbi să-i răspundă bondocul și îi opri în fața unor porți întunecate, metalice, cu o lucrătură ce descria arabescuri fine, o operă de artă orientală.

Faptul că gardul nu avea nicio poartă nu îi deranja pe gândaci, care se cățărara cu abilitate și trecură în partea cealaltă, trăgându-l aproape fără efort și pe C după ei. Se întrezărea o casă gigantică, placată cu piatră, al cărei vârf se pierdea imediat în ceață. În mica grădina din față erau plantați câțiva arbuști și brăduți înghețați, de talie mică. Zăpadă de pe alee era groasă și părea a fi neatinsă de la începutul iernii, ceea ce lui C i se păru a fi foarte ciudat. "*O avea și o intrare prin spate*", își explică el ciudățenia.

Bondocul descuie ușa, aprinse lumina, după care îi invită vesel în holul încălzit, făcând tot felul de glume banale, tipice pentru genul ăsta de petreceri spontane. Pătrunseră într-un living imens și cufundat în lumină galbenă, dominat de o canapea enormă, așezată chiar în mijlocul camerei.

- Faceți-vă comozi, zise bondocul, eu mă duc să pun la frigider chestiile astea și să pregătesc grătarul...în schimb tu, C, nu poți rămâne aici...

- Cum adică?!...

- Te rog frumos, ești oaspetele nostru de onoare, cât timp noi pregătim petrecerea, tu vei sta liniștit și te vei relaxa.

Ceilalți doi gândaci fură imediat de acord, așa cum și fuseseră înțeleși după cum își dădu seama C, așa că îl luară pe sus fără multe menajamente și îl aruncară într-o cămăruță mărunță, un fel de cămară rece și goală, în care erau aruncate la întâmplare câteva scaune vechi de lemn. Imediat după ce îl lăsară acolo, se grăbiră să iasă, bulucindu-se pe ușă îngustă, o încuiară pe dinafară și-i stinseră lumina.

Degeaba se repezi C și lovi cu pumnii în ușă, strigând că nu-i place acolo, în întuneric, gândacii râseră și-l asigurară că are o poziție de invidiat, tot ce trebuie să facă este să se relaxeze și să o aștepte pe Dora, în timp ce ei duc tot greul cu pregătirea petrecerii.

- Citește o carte, îl sfătui bondocul, trebuie să fie vreuna pe-acolo! Te văd așa, mai intelectual!...

- Asculta muzică, eu așa m-aș relaxa în locul tău, zise girafa, plecând nepăsătoare către grădina din spate.

- Uită-te la televizor, zise și Cenușiul, începând să ascută niște cuțite lungi, de măcelărie, eu intotdeauna fac asta!

C se așeză bâjbâind pe un scaun, răsturnă cu zgomot altul și așteaptă. Camera era complet goală, cu excepția unor cârlige ascuțite din oțel, montate în pereți, ce-i trădau vocația de cămară sau depozit de alimente. Își frământă mâinile, gândindu-se la situația absurdă în care se găsea, cât de rapid se deteriorase viața lui socială. În urmă cu numai 24 de ore avea o iubită, iubirea vieții lui, un serviciu la care era probabil apreciat și o locuință, în care să se retragă la finalul unei zile istovitoare de muncă.

Iar acum?...Acum nu mai avea nimic....

Nu că i-ar fi păsat vreo clipă de serviciu, nu în circumstanțele astea ciudate, însă nici măcar acel nenorocit de reportaj să nu-l finalizeze?! Cum să mai dea mâine ochii cu șeful lui din redacție?! Probabil că acesta îl va concedia și-l va expedia pe treptele acelea înșelătoare, fără sfârșit, din clădirea corporației, de unde va ajunge direct în fundul iadului, oriunde ar fi fost acela!...

Trebuie să scape imediat de gândacii ăștia ciudați, asta trebuie să facă! Imediat cum va sosi Dora, iar insectele îi vor permite să iasă din cămară, vor pleca instantaneu de aici. Chiar dacă nu are nicio idee unde se află, e imposibil să nu apară o mașină, un tramvai, care să-l ducă acasă la el, cât mai departe de nebunia asta!

Șirul gândurilor îi fu întrerupt de un ciocănit discret, abia auzit, în ușa cămării... Nu știa cât timp trecuse: un minut, o oră?!

Se ridică imediat, merse la ușă și își lipi urechea de lemnul acesteia. Ascultă.

- Iubitule..., se auzi o voce atât de suavă și fină, ca adierea unui vânticel de vară la malul mării. Am sosit....Mi-a fost doooooor de tineeeee...

C apucă clanța și trase cu putere, însă ușa era încuiată, făcuse acest gest mai mult pentru a atrage atenția gândacilor ce se aflau probabil în living, ca să-i deschidă. Venise Dora, cum puteau să-l uite aici, cum?!

- Dora, sunt închis aici, iubito!...strigă el exasperat, simțindu-se cumva ca un copil neajutorat, ai cărui părinți tocmai s-au întors acasă de la serviciu.

În liniștea deplină ce urmă, C auzi cum se întoarce cheia în broască, atât de încet, de parcă persoana aflată de partea cealaltă a ușii avea muștrări de conștiință. Așteaptă, privind fascinat cum clanța ușii se lasă în jos, atât de încet încât păru a dura o eternitate. Încuietoearea scoase un sunet slab, atunci când mecanismul se eliberă, iar ușa se întredeschise.

Spre stupoarea lui C, dincolo de ușa camării domnea întunericul cel mai nepătruns!...

- Dora, zise el înfrigurat, cuprins dintr-o dată de o panică cum nu mai întâlnise vreodată, Dora, unde sunt toți ceilalți?! De ce nu aprindem lumina?!...

- Stai liniștit, iubitule, am venit exact cum am promis, la ora 10, chiar dacă băieții m-au lăsat să aștept puțin în fața ușii.

- Dar gardul, cum ai trecut de acel gard masiv, lipsit de poartă?!

Dora râse cristalin, de parcă C tocmai spusese o naivitate drăgălașă. Îl împinse ușor în cameră, atingându-l cu o mână catifelată, iar C nu protestă, o ascultă docil, ca paralizat. Avea nevoie de cineva căruia să i se confeseze, să ceară un sfat cu privire la situația ciudată în care se găsește și cine putea fi acea persoană, alta decât iubirea vieții lui?!

- Dora...mi-a fost teamă, îți spun, pentru o clipă acolo, în biserică, am crezut că ai murit... că te-am omorât...Nemernicul de mine....și preotul mi-a spus asta, toți mi-au spus asta....

Iarăși se auzi râsul acela ușor și cristalin, ca sunetul unui clopoțel mic, mic de tot.

- Și Dora, ceva ciudat s-a întâmplat cu mine, cu mintea mea...gândacii sunt peste tot! Nu reușesc să mi-i scot din minte, îmi stau cuibăriți în suflet și mă rod pe dinăuntru, lăsând în viață doar carcasa asta goală, o vagă urmă a ceea ce-am fost!...

C își luă capul în mâini și începu să plângă, înfrânt. Dintr-o dată simțise nevoia de a-și exprima toate fricile și angoasele acelei zile, toată groaza bine mascată pe care ultimele ore i-o pricinuiseră. Jucase tot acel teatru, simulacru, însă actoria se știe, vine întotdeauna cu un cost, iar el era acum complet epuizat, distrus, lipsit de orice forță vitală.

- Liniștește-te, zise Dora cu aceeași voce suavă, nimic nu este pierdut încă. Mâine dimineață te vei trezi iarăși în lumea ta, totul va reveni la normalitate. Mă vei găsi ca de obicei acolo, în colțul pleoapelor, alături de tine pentru totdeauna.

C mai plânse puțin, după care își reveni. Își smulse de pe el carcasa uriașă a gândacului, ce părea că îl ține captiv în acea lume de coșmar și o aruncă cât colo. O luă în brațe pe Dora, în întuneric, simțindu-i pielea fierbinte, atingerea părului ei negru ca tăciunele și în acel moment avu sentimentul invincibilității. Nimic nu mai putea să-I înfrângă acum, totul a fost doar o iluzie prostească, o cădere psihică de moment!

O sărută fierbinte și lung, chiar dacă buzele lui fură rănite de atingerea ei, nu observă acest lucru.

De dincolo de ușă se auziră vocile celor trei gândaci, iar C înțelese că visul cel urât, coșmarul, continuă:

- Ce-or face ăștia înăuntru de atâta vreme...., se auzi clar vocea bondocului.

E totul în regulă, aprindem lumina?!..., zise și Cenușiu.

Sunetul hârșăit al unor cuțite se auzi chiar din spatele ușii, moment în care Dora își înfipse dinții în gâtul lui C, continuând să-l strângă la piept. Un mârâit de fiară sălbatică îi răsună în urechi, iar creatura începu să-i sugă zgomotos sângele din rană, cu sleorpăituri înfometate.

C o împinse cu putere, reușind să o arunce într-o parte, însă mârâiturile înfometate se reluară, în timp ce creatura se pregătea în întuneric pentru asaltul fatal. Surpriza fusese atât de mare, încât C nu scosese niciun sunet. Își pipăi rana ce sângera abundant, dar care încă nu-l durea și înțelese că nu avea mult timp la dispoziție. În câteva minute avea să-și piardă cunoștința, asta dacă nu era ucis înainte de creatura de coșmar închisă alături de el în cămară.

Ridică în aer scaunul pe care stătuse până în acel moment, ținându-l precum o armă, deasupra capului.

- Gata copii, intrăm peste voi, nu de alta însă tu, "Dora", ești foarte lacomă și este posibil ca nouă să nu ne mai lași decât resturi puturoase....

Din living se auziră râsete amuzate, în timp ce cei trei gândaci își dădeau probabil ghionturi. O cheie începu să se rotească în ușa camării, fără nicio grabă.

- E deschisă băieți!, se auzi vocea surprinsă a girafei.

Creatura se aruncă din nou asupra lui C, prinzându-l de umeri cu brațele ei lungi și lipicioase, însă nu reuși să-l muște, deoarece scaunul metalic se interpusese între ea și pradă. C întinse o mână și apucă ceva ce putea fi ceafa creaturii, o bucată de piele flască și grasă, de consistența cauciucului. Cu mâna întinsă cât mai departe de trup, pentru a ține la distanță gura flamandă ce clefăia la câțiva centimetri de gâtul lui, C săltă creatura prin aer și o izbi de pereții încăperii. Ignoră zgomotul ca de fierăstrău al aripilor ce băteau sălbatic aerul, o izbi iar și iar și în cele din urmă reuși să o înfigă în cârligele de carne suspendate de perete. Un lichid fierbinte îl stropi peste degete, în timp ce creatura începu să zbiere de durere, rănită grav.

Gândacii din living izbucniră în râs, convinși de moartea deplină a lui C.

- Băi fratele meu, fătuca asta este absolut letală, comentă bondocul. N-aș vrea să o am adversar vreodată. Nici nu știu unde ați găsit-o, cum ați aciuat-o pe la petrecerile noastre...

- Hai măi, deschide ușa odată, avem atâtea lucruri de pregătit iar invitații trebuie să apară!, se auzi girafa.

Cei trei aprinseră lumina în cămară, după care deschiseră ușa și se îmbulziră să vadă masacrul pe care colega lor îl făcuse. Însă nu se așteptau la imaginea ce avea să li se întipărească pentru totdeauna pe retina: C, plin de sânge și înarmat cu un pistol, stătea drept în mijlocul încăperii, orbit puțin de lumină puternică, însă nu îndeajuns pentru a nu trage glonț după glonț în capetele celor trei. Pe latura stângă a încăperii, înfiptă în cel puțin 3 sau 4 cârlige de oțel, insecta înaripată, o monstruozitate de culoare gri, își dădea chiar atunci duhul, mișcând în agonie din piciorușele lungi și subțiri. Ochii ei albaștri erau întredeschiși, iar fălcile înguste și însângerate sugeau din reflex ultimele picături de sânge rămase pe buze.

“Trei gloanțe pentru fiecare, atât și nimic mai mult”, își zise C cu un calm ce îl speria chiar și pe el, un calm al predestinării. Toate lucrurile astea păreau să se mai fi întâmplat odată și încă o dată, de o mie de ori înainte, ceea ce îi dădea certitudinea că nu are cum să rateze țintele.

Gândacii se prăbușiră în față, cu capetele spulberate, blocând parțial ușa cu corpurile lor grase. Din plăgile împușcate se scurgeau șiroaie de zemuri verzi și albastre, ce se amestecară formând o culoare ciudată, fluorescentă.

C ieși din cămară în living, acolo unde pe tăblia barului era așezată o sticlă de whisky și câteva pahare pline cu gheață. *“Băieții chiar erau pregătiți de petrecere...la care eu eram felul principal și de ce nu, desertul...”*, își zise în timp ce bău pe nerăsuflăte două pahare.

“Ei, acum să-i așteptăm și pe ceilalți petrecăreți”, zâmbi el, după care luă sticla de gât și se îndreptă spre ieșire.

În următoarea oră și jumătate, reuși să împuște cu succes alți doisprezece gândaci, mai mici sau mai mari, funcție de specia din care făceau parte. De fiecare dată operațiunea se derula astfel: se auzea un ciocănit în ușă, iar C striga *“Intră!”* și pregătea pistolul. În secunda în care capul hidos al insectei se ițea de după ușa întredeschisă, trăgea două-trei focuri, spulberându-l. Rareori a avut nevoie de o împușcătură suplimentară, însă și în aceste cazuri, în care gândacul se târa spre poartă, își proptea un

picioar sau se suia cu totul pe trupul umflat și îi dădea lovitura de grație. Toți gândacii uciși au fost târâți pe rând în casă, în living, unde formară o grămadă voluminoasă, din care mișcau ici și colo diverse piciorușe. Aveau să miște așa, spasmotic, până spre dimineață, când totul avea să devină o materie moartă.

Cu muniția pe sfârșite, C se hotărî că este timpul să plece. Își bandajase destul de bine rănilor de la gât, stropise totul din belșug cu whiskey și spera să scape cu viața. Pierduse însă mult sânge și avea o senzație de sfârșeală, ar fi dat orice să poată dormi acolo, în una din cele două canapele voluminoase. Ultima fărâmă de rațiune îi spunea că dacă va face acest lucru, se va trezi sub privirile poliției a doua zi.

Încuie ușa de la intrare, aruncă cheile în grădină, după care se îndreptă spre poarta metalică dinspre stradă. Nici pomeneală să încerce să o escaladeze acum, nu avea suficientă forță. Caută îndelung și în cele din urmă găsi o spărtură în gardul viu din grădină, în care se zgârie copios înainte de a reuși să treacă în partea cealaltă.

Ajunse pe trotuar și grăbi pasul luând-o la întâmplare, fără o țintă precisă. Ceața se mai ridicase puțin între timp, însă acum era extrem de frig, iar zăpada topită de mai devreme înghețase bocnă, formând un polei ca sticla, extrem de alunecos.

“*Îngrozitor de frig...*”, șopti el, încercând disperat să găsească o soluție.

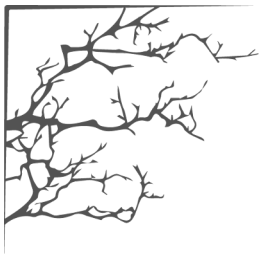
Păși de-a lungul unor șine de tramvai, trecând de ceea ce părea a fi o intersecție de străzi.

Își aprinse o țigară, după care mai trase o dușcă de whisky din sticla pe care o luase după el. Lichidul înțepător îi amorti pentru o vreme simțurile, însă după aceea îi fu și mai frig.

“Ce bine ar fi să apară acum un tramvai”, râse el în gând, gândindu-se la modul ciudat în care bondocul își găsea întotdeauna locuința.

Și, spre mirarea lui, din curbă apărură niște lumini electrice, ce se dovediră a fi atașate unui tramvai galben și acoperit de chiciură. Vopseaua era crăpata în multe locuri, unde se vedea rugina agresivă. Se dădu la o parte din calea lui, iar acesta opri și deschise ușile.

- *Încotro?*, se auzi vocea somoroasă a conductorului.

EPILOG

Tipetele și zbieretele din jurul lui îl treziră din reverie.

“Deci așa am ajuns în această situație...”, concluzionează C.

3- Deschide ușa și predă-te!, zbieră gândacul ce-și săpase un drum prin peretele de lângă pat, iar acum atârna în interiorul camerei, ieșit pe jumătate. Îți ordon!

C îl împușcă drept între ochi, însă acesta a fost ultimul glonț pe care-l mai avusese. Insecta rămase nemișcată, în timp ce o zeamă verde, gelatinoasă, se scurse peste așternuturile în care dormise.

Se întoarse la masă și își recuperează țigara din scrumieră, continuând să pufăie gânditor. În aparență nu părea să existe vreo soluție la situația de față. Gândacii ce înconjurau casa erau cu zecile sau sutele și toți păreau determinați să-l atace din clipa în care ar fi deschis ușa.

Podeaua camerei începu să se umfle, semn că unele insecte săpau și pe acolo, căutând să ajungă la el. Geamurile în care gândacii aruncau acum cu pietre se ciobiră în mai multe părți, iar prin spărturi pătrunseră în interior gheare și clești ce încercau să smulgă o parte din lemnăria de lemn.

“*Totul e pierdut*”, își zise vinovat C, ridicându-se de pe scaun.

Privirea îi căzu asupra oglinzii suspendate pe perete, lângă intrare și acolo se văzu în întregime, din cap până-n picioare. Imaginea îl șocă, era trupul unui OM, așa cum încă își mai amintea că arată oamenii! Nu avea clești ascuțiți, nu avea antene lungi până la pământ, nu mergea pe mai multe picioare ascuțite și pline de ghimpi! Își admiră poate pentru prima dată brațele și picioarele suple și puternice, linia solidă a pieptului, felul armonios și bine proporționat în care îi era alcătuit trupul. Își privi chipul cu trăsături fine, inteligente, fruntea înaltă, ochii largi și întunecați. Văzu în ei panica fără margini în care trăise în ultima vreme, viermele vinovăției și al fricii ce îl rosesee flămând pe dinăuntru.

În ultima vreme văzuse doar gândaci din speciile cele mai urâte și dezgustătoare, ființe distorsionate de propria hidoșenie sufletească.

Conștientizarea faptului că este atât de diferit și cu mult superior acelor ființe oribile îi strecură în suflet o mândrie fără margini.

Dintr-o dată simți o forță herculeana curgându-i prin vene și animându-i corpul cel tânăr, forța superiorității absolute, a puterii nelimitate în fața ieftinei mediocrități .

Aruncă pistolul la podea, după care se îndreptă hotărât spre ușă și o izbi de perete. Spre surpriza lui, în fața ușii nu era nimeni. “Lasi nenorociti!...”, rase în sinea sa.

De unde ședea, putea vedea nestingherit linia curbă a orizontului, iar clădirile de birouri, forfota străzii, șirurile de locuințe rezidențiale nu-i puteau obtura vederea. Zgomotul metropolei la venirea zorilor, strigătele gândacilor în drum spre serviciu, sunetul mizeriei aflate în incleștarea pe care ei o numesc viață, nu-i puteau tulbura auzul.

Fără niciun efort, strigă cu o voce de tunet, de Dumnezeu atotputernic al acestei minuscule lumi:

“GÂNDACILOR! Veniți cu toții la mine!”

O vreme nu se întâmplă nimic, însă treptat începu să se audă un zgomot venind din toate direcțiile, sunetul produs de milioane de piciorușe ascuțite călcând în viteză pe asfalt, al sutelor de mii de fălci osoase ce apucă și mușcă, ce clefăie pofticioase cu saliva scurgându-li-se pe piept. Toți gândacii acelei lumi stranie, toate insectele dezgustătoare se îndreptau către C, într-un atac devastator!

Rămas în cadrul usii, îi vazu cum vin de departe, de peste tot, formând în depărtare o linie întunecată, acoperită de praf. Îi privi fără frică chiar și atunci când se apropiară la cateva sute de pași, milioane de gândaci imenși, de peste doi metri, agitându-și în aer cleștii lor tăioși, privindu-l cu ură prin miliardele lor de ochi lipsiți de pleoape.

Rămase imperturbabil, conștient de supremația sa și atunci când se apropiară la câțiva pași, iar zgomotul produs deveni infernal. Pământul se cutremură sub ropotul picioarelor sacadate, iar tencuiala de pe pereții camerei începu să se surpe.

Urletul său triumfător acoperi vacarmul și dintr-o dată, ca prin minune, gândacii începură să se micșoreze, să scadă în dimensiuni! Descumpăniți, se opriră pentru o clipă, neînțelegând ce se întâmplă, după care își reluară atacul disperat. Spre amuzamentul lui C, care îi aștepta rezemat de tocul usii, gândacii deveniră tot mai mici, iar strigătele lor de luptă deveniră pitigăiate și ridicole, tot mai subțiri, până când nu se mai auziră deloc.

Gândacii erau acum mici cât vârful unghiei, însa nici asta nu-i opri din atac, așa că C se mulțumi să-i striveasca cu sutele și miile, pășind deasupra lor cu ghetele lui groase, de iarnă. Continuă sa-i strivească, în timp ce gândurile lui se îndreptau către Dora și pentru o vreme uită de trecerea timpului.

Nu avea idee dacă trecusera minute sau ore atunci cand își reveni din reverie însă, privind în jur, constată că nu mai era nicio urmă de insectă! Cadavrele celor uciși se evaporaseră si ele, pe cât de spectaculos, pe atât de ireal.

Ridică mirat din umeri si intră în casă, nu fără a mai arunca încă o data o privire peste umar către lumea gandacilor. Zâmbi, atunci când văzu că răsărise soarele ce anunța o dimineață superbă.

“Am sa o sun pe Dora să ieșim împreună”, își zise, pășind în cameră si închise ușa.

BUCUREȘTI

26 Septembrie, 2019

About the Author

COSMIN BAIU, MBA, are o experiență de peste 20 de ani in domeniul financiar-bancar, activând exclusiv în cadrul unor companii bancare de top la nivel european. A ocupat și ocupă multiple poziții de management executiv (Director Credite, Director Comercial Corporate & Retail, Director Executiv), fiind membru al mai multor Comitete de Credit. Multiplele sale experiențe din zone diferite, ce îmbină activitatea de analiză a riscului de credit cu activitatea de vânzare produse financiare retail și corporate, conducerea cu rezultate excepționale a unor echipe de mari dimensiuni, îi permit o viziune de ansamblu, unică, a lumii financiar-bancare.